

CON ONG

SỐ 154

16 TRANG 20 TI

TUẦN LỄ TỪ 12-3

ĐẾN 18-3-1971

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VÕ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÔNG NÓI : 93801

Wasrn
DS 531
C74 tt

CẦN CHẤM DỨT NGAY TÌNH TRẠNG KỶ THỊ BẤT CÔNG QUÁ CÁC BIỆN PHÁP KINH TẾ TÀI CHÍNH

Từ thời có hợp định Genève đến nay, vật giá đã tăng ít nhất từ 15 đến 20 lần.

Thế mà dân vẫn phải đóng thuế tính theo mức sống 1953, đó là một bất công lớn.

Mới đây, ngày 25-2, Tổng Thống chỉ miễn thuế hợp đồng cho Công chức Quân nhân, mà không muốn cho Tư chức Công nhân, đó là một sự bất công hơn nữa.

Ngày 24-10-1969, nhà nước ban hành thuế kiểm ước phí

pháp, làm giá cả tăng vọt, Tổng Trưởng Kinh Tế cũng phải xác nhận là giá sinh hoạt tăng hơn 50%, thế là Công chức Quân nhân chỉ được tăng lương trung bình 17%. Thế là thâu 10 mà cho ra chỉ có một. Còn Tư chức Công nhân vẫn ráng chịu trước giá sinh hoạt cao vọt. Như thế là bất công nữa.

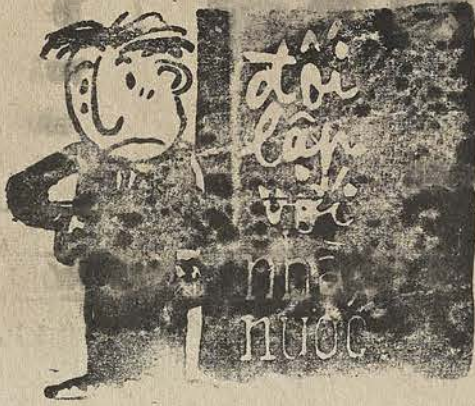
Một năm sau ngày tăng thuế kiểm ước, ngày 3-10-1970, Chánh phủ lại tăng giá nhu yếu phẩm khiến mức sống tăng hơn

nửa, và đồng lương của các giới vẫn thế. Thuế vẫn phải đóng như cũ.

Rồi chỉ 5 tháng sau, ngày 5-3-1971, một lần nữa, nhu yếu phẩm lại tăng giá. Mới đầu người Quân nhân Công chức và gia đình được tăng 100% phụ cấp. Mỗi tạ gạo tăng giá hơn ngàn đồng, mỗi ký đường tăng giá bốn năm chục đồng, ấy thế mà mỗi người được tặng 100%, thật quá mỉa mai. Rồi còn Tư chức Công nhân, vẫn tiếp tục bị bỏ rơi.

Toàn dân chống Cộng, và mục tiêu chống Cộng chỉ có chánh nghĩa, khi chống Cộng để có một cuộc sống khá hơn, hạnh phúc hơn. Chống Cộng hoài để ngày càng khổ hơn, thì chánh nghĩa bị lung lay. Có thực mới vực được đạo, có no đủ mới theo đuổi được chánh nghĩa, đừng coi dân như những con vật hy sinh.

Và hơn nữa, đừng tưởng rằng trong một quốc gia, chỉ toàn là Quân nhân Công chức,

Kinh tế : không thể chấp nhận được...

Nhà nước Giao Chi đang rục rịch làm một chuyện không thể chấp nhận được. Đó là việc tăng giá gạo, đường, sữa, xi măng... những thứ cần dùng nếu không có thì chết này vốn đã lên cao đến một độ khủng khiếp và đang làm cho đại đa số quần chúng chết đói, sống dở.

T.T. Thiệu vừa ra lệnh bãi bỏ việc kiểm kê thuế vụ, bỏ thuế lương bổng của công chức, quân nhân. Dân chúng chưa kịp thời được nửa ngày thì những ma đầu Tổng Ngạc, Bích Huệ lại thời ra đơn tăng giá gạo, sữa, đường, xi măng theo đà tăng giá xăng. Từ lâu, nhiều người vẫn thắc mắc không hiểu ông chánh phủ Trần Thiện Khiêm còn luyện tiếp gì mà không thẳng giò «phút» Tổng Ngạc — Bích Huệ «a la poóc» cho toàn dân đỡ bực?? Hôm nay ta có thể hiểu được thâm ý của các nhà lãnh đạo ta: còn giữ Tổng Ngạc và Bích Huệ lại để dùng vào việc. Việc này tức là việc thất nhân tâm.

Như vậy có nghĩa là còn có mặt Tổng Ngạc, Bích Huệ trong chánh phủ tức là còn có những cú tăng giá linh đình như sau này. Bao giờ 2 nhân vật trên bị đuổi, lúc đó ta mới có thể dễ thở.

Quân sự : Mặt trận Hạ Lào có gì lạ ?

Tin thắng trận từ Hạ Lào báo về thủ đô : cuối tuần qua quân ta đã chiếm được Tchepone. Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu, Tổng Tư Lệnh Quân Đội VNCH, gửi điện khen ngợi công lao chiến sĩ ta ở Hạ Lào.

Quân ta đánh sang Hạ Lào đã thắng, đã làm địch thiệt hại nhưng cũng bị nhiều thiệt hại. Quân địch áp dụng lại chiến thuật đầu trọng pháo trong hàng núi, trong những hầm ếch đục sâu vào thành núi đá như chúng đã làm ở Điện Biên Phủ năm nào, nã đạn xuống quân ta ở những ngọn đồi thấp hơn bên dưới. Ta phản pháo không làm chúng hề hấn gì, bom dội cũng không làm chúng thiệt hại. Quân ta tiến vào một mặt trận đã được địch sắp sẵn trước chờ ta tới có bị thiệt hại nhiều quá không? Nếu địch bao vây quân ta ở Tchepone và cứ dùng trọng pháo diệt quân ta, dùng cao xạ cầm phi cơ ta tãi thương, tiếp tế?? Ta sẽ phải làm sao để đối phó??

Gánh nặng trách nhiệm Hạ Lào đè nặng trên vai Đại Tướng Cao Văn Viên. Đây là trận đánh lưu danh Đại Tướng Viên trong lịch sử vậy.

Muốn có một tuần báo văn minh
không làm nhục người đọc...
Bạn hãy thử đọc :

QUYẾT SỐNG

Tuần báo ra ngày thứ bảy
ĐẶNG GIAO và HOÀNG HẢI THUY
thực hiện.

Chuyện phải đến

Món khó ngủ nhất trong nhà bếp Giao Chi tuar qua là món nhân viên Cứu Hỏa Đổ Thiêng cùng xe vòi rồng do các nước tư do viện trợ, bí bo kéo tới diệt Bà Hỏa xuất hiện ở khu Kỳ Đồng Quận Ba Saigon—đúng lý ra phải được đồng bào nạn nhân đón tiếp như những vị cứu tinh: chiến sĩ cứu hỏa mà ?? — ngược lại, đã bị một số đồng bào nóng máu vấy đánh đòn hôi chợ.

Nguyên nhân thái độ đầy ác cảm này của đồng bào với anh em cứu hỏa không phải chỉ đầu hôm sớm mai mà kết thành. Nó đã có từ lâu lắm rồi, nó được kết trên lửa khói và nước mắt của không biết bao nhiêu vụ hỏa hoạn Chợ Cầu Muối trước Tết Tân Hợi.

Việc một số lính cứu hỏa đã nhân tâm đứng chờ tiền trước cảnh nhà cháy, có tiền mới sịt nước chữa cháy... đã làm cho đồng bào phần uất đến tột độ. Lẽ ra người ta nên mở cuộc điều tra, tìm ra can phạm và trừng trị để cứu vãn danh dự cho tập thể Cứu Hỏa, những người có trách nhiệm ở ngành này mà đại diện là ông Huỳnh Văn Lợi, vẫn lên tiếng ở tất cả những nơi ông có dịp lên tiếng rằng đồng bào tố cáo lào, không hề có chuyện cứu hỏa vòi tiền... Những lời nói như thế có tác dụng của những thùng dầu xăng đổ vào đồng lửa đang cháy, chỉ làm tăng sự phẫn nộ của đồng bào. Qua sự kiện xảy ra ở đám cháy Kỳ Đồng, người ta lo ngại không biết rồi đây sẽ còn những gì đáng tiếc nữa xảy ra giữa đồng bào nạn nhân hỏa hoạn và lính cứu hỏa?? Đây là một ung nhọt trầm trọng mà nếu những người có trách nhiệm không chịu lo chữa ngay, e sẽ có người chết. Chúng tôi báo động trước như vậy.

Chuyện ngớ ngẩn

Món trứng độc có mùi nặng cũng thứ... nhất nốt trong nhà bếp Giao Chi mấy ngày qua là vụ ông Ngoại Ngổ Ngần tuyên bố về văn thơ ở cái gọi là văn đoàn Tinh Việt.

Cái gọi là văn đoàn Tinh Việt này có từ đời nhà Ngô, do hai cục tinh... khí của Giao Chi cùng họ Phạm Đình chủ trương. Chỉ cần nghe cái tên, người ta đã biết 2 cục tinh khí này tự kiêu đến chừng nào rồi. xong cái gọi là tinh khí VN ấy chẳng sản xuất được gì ra hồn, ngoài vài cái quái thai văn nghệ phi cảm, phi thú làm cả làng khủng khiếp. Trong năm con Cầu, người ta đã thấy dịch giả Vũ Đình Lý gửi thư đi các báo kêu toáng lên vụ ông bị tinh khí P. Đình ăn cướp cơm chim, vô mặt bản dịch cuốn sách do Mèo cấp tiền dịch. Qua đầu năm Heo, người ta lại thấy mấy cục tinh khí này mở cuộc họp bàn tán về văn nghệ.

Hơn bao giờ hết người ta thấy ông Trần Văn Lắm xứng danh Ngổ Ngần như khi ông nói những lời trên trước mặt 2 cục tinh khí họ Phạm. Trước hết, chữ «thơ thơ, thơ văn», ông đã tỏ ra khiếm nhã với hai chủ nhân Phạm Đình vốn là 2 cây «thơ» khô không khốc trong làng viết lách xứ này. Thứ hai người ta thấy ông tỏ ra cay cú vị bị Phó T.T. Kỳ tặng cho danh từ Ngổ Ngần. Nên nhớ ông Kỳ cũng từng có thơ đăng báo. Khi chữ «thơ thơ, thơ văn» giữa các cục tinh khí tinh trùng Giao Chi, chém chết ông Ngoại Ngổ Ngần cũng tưởng nhớ tới kẻ đã hại đời từ ông bằng 2 tiếng «Ngổ Ngần» to to bố bố và đen sì.

□ LÃO DƯƠNG

Xin can

Cái chết của Tướng Đỗ Cao Tri là một cái chết đẹp. Sau khi chết, việc chôn cất được thực hiện tại Nghĩa trang quân đội, đó cũng là một cử chỉ đẹp, làm tôn thêm hào quang cho người chết và gia đình vị Tướng anh hùng và hào hoa...

Đồng nghiệp của Lão Dương đã viết nhiều về cái chết này. Viết thêm nữa cũng chỉ là một công việc thêm dầu chấm vào chữ i, thêm hoa vào gấm... Bởi vậy, một điều tỏ ra kính trọng người đã chết là nên để cho người chết được nằm yên, an nghỉ một giấc ngủ vĩnh viễn, một giấc ngủ thiên thần để đưa người của lịch sử đi vào huyền thoại đẹp...

Nhưng buồn thay, người không để cho vị Tướng này được yên nghỉ lại là bà quả phụ sầu đau. Bà đã hợp báo, đã nói về cái chết của Tướng Tri với nhiều chi tiết mờ ám, với những lý luận thật mơ hồ, để rồi mọi người ở đây như lạc vào mê hồn trận. Cái chết anh hùng của một vị Tướng, đẹp như thế, hào hùng như thế, bỗng nhiên thành một vụ ám sát với một mục đích chính trị rất tầm thường. Cái chết ấy đang tỏa đầy hào quang, bỗng như lu mờ vì nghi vấn.

Ái mà không thương người chết, nhất là người chết ấy lại là thân thuộc của mình. Nhưng không thể vì thế, mà làm cho người chết phải tức tưởi, khó siêu thoát.

« Một ngày nào đó, sẽ có một phi cơ khu trục đâm sầm vào tàu bay của tôi. Người ta đã sửa soạn thì người ta phải nhảy dù kịp v.v... », những người nào biết sơ đẳng về kỹ thuật, cũng không bao giờ nghĩ như thế.

Một điều khăn cầu với bà quả phụ. Xin can bà, bà chỉ nên sầu muộn trong lớp áo tang. Xin để cho người đã chết được sùng kính trong lòng tất cả mọi người, cả người yêu mến lẫn kẻ thù...

Thoát ý trước mặt Tổng Thống

Ông Nghị Trương Tiến Đạt, kẻ thù của kiêu ước, lại vừa làm một phát tỏ ông Chỉ Huy của Trường Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt. Thật là một đòn rất độc. Trong gần một năm nay, Nhà Nước Giao Chi đã nói về sự đấu tranh chính trị với Cộng Sản, nói dài dài, nói bền bền, tương như sự sửa soạn đã quá chu đáo. Nhưng chưa đưa được chính trị đi đấu tranh, thì ông Chỉ Huy Trường Chính Trị, nơi đào tạo những ông sĩ quan chính trị, có nghĩa là nơi nắm hết hoạt động đấu tranh một mất một còn với Cộng Sản, lại bị bôi đen đến nỗi không còn một chỗ nào trắng, để ngược mặt lên nhìn thiên hạ.

Điều tố cáo của Nghị Đạt, thâm độc hơn nữa, là có bằng chứng, bằng tấm hình một em đang múa cời trường. Nhìn vào trong hình, thấy em đang tả tả cho những mảnh vải đi chỗ khác chơi, mà bối cảnh lại có hình rất nghiêm trang của Tổng Thống. Hình của Tổng Thống mà đã được treo lên ở một chỗ nào, thì tất nhiên chỗ đó phải trang nghiêm. Dưới tấm hình còn thêm hàng chữ «độc quốc, trách nhiệm». Vậy thì em gái thoát ý ời, em nữ lòng nào mà đứng nơi đó, bày tất cả hàng họ ra. Làm như thế, còn chi là thể diện quốc gia.

Nhảy múa cời trường, không phải chỉ có trong Trường Chính Trị. Hình như «nền nghệ thuật» này đã du nhập gần hết các đơn vị quân đội. Bất cứ một đêm liên hoan nào, cũng phải có một màn «sách xy xô», được coi là nồng cốt của đêm vui. Chỉ tổ có một Trường Chính Trị, Nghị Đạt đã tỏ ra không công bằng một chút nào.

Cách đây đã lâu, một ông cựu Ngoại Trường đã có ý kiến là muốn đấu tranh văn hóa với miền Bắc, chỉ cần gửi ra ngoài đó, cô Thăm Chử Hằng là thắng lợi ngay. Đến bây giờ, sửa soạn đấu tranh chính trị bằng nhảy cời trường, thì C... phở thua là cái chắc.

Vậy chúng ta có quyền hy vọng...

CON ONG

Bảy ngày đêm

Tình quân chuyển đổi

Tchépone thành phố chết?

Một chính trị gia, xuất thân khoa bảng, vừa cho HTĐ hay rằng Tchépone khó mà có thể trở thành một Điện Biên Phủ thứ hai cho VNCH, trừ phi có sự cố ý nào đó của người Mỹ. Lập luận của ông này rất giản dị khi đưa ra ý kiến lạc quan trên: Chỉ cần ba ngày liên tiếp trút bom xuống thành phố Tchépone, sau đó quân lực VNCH đã tiến quân vào thành phố này để như trở bàn tay, chỉ thiệt mất hai mạng cùng 38 người khác bị thương. Vị giáo sư CTH nọ đã nhận xét: Nếu không có những trận mưa bom này, thử hỏi làm sao 4 tiểu đoàn của ta có thể thừa thắng xông lên để dâng như vậy trước những lực lượng thiết giáp và dàn hỏa tiễn hùng hậu của địch đã bố trí sẵn, quanh Tchépone. Trước cuộc tiến chiếm thị trấn hoang tàn này một ngày, người ta còn ghi nhận được có ít nhất hai đơn vị thiết giáp, mỗi đơn vị có 25 chiến xa bố trí thành một vòng đai phòng thủ quanh cứ điểm chiến lược nơi mà Phó Tổng Thống Kỳ đã mệnh danh là một Điện Biên Phủ thứ hai ở Đông Dương cho Cộng Quân. Ngoài chiến xa, các tin tức tình báo còn cho hay dường như Cộng Sản BV còn xữ dụng trong vùng này cả những xe vận tải có trang bị súng phóng hỏa tiễn 132 ly và 140 ly. Xe vận tải này, do Nga Xô chế tạo trang bị từ tám đến 16 ống phóng hỏa tiễn có thể cùng một lúc phóng ra từ 8 đến 16 phi đạn, tầm xa của loại hỏa tiễn này là 9 cây số, và còn có thể xữ dụng để triệt hạ các phi cơ.

Ngay sau khi những tin tức chiến thắng đầu tiên mà lực lượng tấn công của ta thu lượm được bay về Saigon vào trưa thứ bảy, giới phân tích quân sự ở thủ đô đã tỏ ra ngạc nhiên. Vì những dấu vết phòng thủ ghê gớm kể trên của BV không hiểu tại sao bỗng tan biến nhanh chóng. Hình như lực lượng phòng thủ của Cộng quân đã lảng lảng rút lui từ trước. Một là vì họ không thể chịu đựng nổi những trận mưa bom khốc liệt, trời lên vùng đất Tchépone căn cứ suốt ba ngày ba đêm của không lực Hoa Kỳ. Hoặc Cộng quân đang mưu đồ như quân ta tiến chiếm một vị trí không người rồi bắt đầu từ bốn phía đối núi áp ra bao vây, như hình ảnh các trận công thành rất thường thấy thời Tam Quốc. Đây cũng là chiến thuật mà địch đã áp dụng năm 1953 với trận Điện Biên Phủ khiến Pháp phải nuốt hận rời khỏi VN.

Có thể nào xảy ra một trận Điện Biên Phủ thứ hai Tchépone không? Trường hợp xảy ra phần thắng sẽ nghiêng về ai. Với câu hỏi trên, tầm quan trọng của vị trí chiến lược sinh tử Tchépone mà BV không thể bỏ mất, có thể tạm trả lời rằng «có». Còn câu hỏi hai, chắc chắn lúc này chỉ có người Mỹ mới có thể trả lời được. Nhưng không ai có thể đoán nội câu trả lời này, vì tính tình của ông bạn đồng minh chúng ta hình như không được... điều hòa cho lắm. Ông tướng râu kẽm của ta đã chẳng vừa ngựa mặt lên trời mà than rằng: Mỹ nó chưa yểm trợ cho ta đúng mức khi đi thị sát mặt trận Lào đó ru?

Cuốn phim Bắc tiến

Một vấn đề cũ rích, nhưng tuần qua đã được báo chí hàng hải đem ra mổ xẻ trở lại cộng thêm với nhiều dữ kiện mới, là vấn đề Bắc Tiến. Đây là lần đầu tiên người ta thấy hai nhà lãnh đạo cao cấp nhất Mỹ Việt đã có vẻ liên vai sát cánh trong việc thực hiện cuốn phim «đồ bộ Bắc Việt». Màn đầu tiên của cuốn phim, đã cho người ta thấy hình ảnh của một buổi họp báo đột ngột: Diễn viên Nixon, với huy hiệu điều hâu đảng sau ghe ngồi, đã úp mở cho báo chí Mỹ hiểu ngầm rằng, vì nhu cầu an ninh quốc phòng của riêng mình, VNCH có thể đánh ra Bắc với sự yểm trợ không lực vô giới hạn của đồng minh ta khỏe xữ cờ hoa.

HÀ TỨC ĐẠO

Một tuần sau đó, tức ngày 24 tháng 2, màn thứ hai của cuốn phim Đồ Bộ Bắc Việt lại được thực hiện tại Pleiku, với những diễn viên hoàn toàn Giao Chỉ.

Trong một buổi sinh hoạt mít tinh với quân dân tỉnh Pleiku, TT Thiệu bỗng cảm thấy hào khí của vị tướng trong người mình, bốc cao ngất trời trước những nắm tay gân guốc đang dơ cao, hoan hô vị nguyên thủ. Thế là ông đồng đặc tuyên bố với quốc dân đồng bào rằng «vấn đề Bắc Tiến chỉ là vấn đề thời gian». Chụp lấy lời tuyên bố đáng đồng tiền bát gạo này, đối chiếu lại với cuộc họp báo trước đó một tuần của Nixon, bọn làm báo nham nhở xứ Giao Chỉ bèn cho chạy nhật trình những hàng tit lớn, công bố ý định Bắc Tiến của vị nguyên thủ. Chẳng hiểu tại sao bài tường thuật này, hai ngày sau đã bị cải chính kịch liệt, dù có nhiều tên nhà báo dám đem thủ cấp, để làm bằng chứng là mình «tường thuật ngay tình». Một phát ngôn viên phò tá của TT Thiệu đã minh xác với hãng AP: Những lời viên dẫn mà báo chí gán cho tổng thống ở Pleiku đều «sai sự thực và không đúng chỗ»...

Bởi dân chúng xứ Giao Chỉ đã quá quen với những lời cải chính tin... có thiệt, nên mặc xác những lời cải chính nọ người ta vẫn háng hái bàn tán và hô hào Bắc Tiến. Có lẽ lại còn quả quyết vì tư lệnh Bắc tiến lần này, không ai ngoài ông tướng râu kẽm, người đã có lần háng hái tình nguyện xin gia nhập đoàn biệt kích Mỹ đồ bộ Sơn Tây, vì ông nói rằng «tôi còn nhớ rõ địa thế vùng này lắm». Sự tin tưởng của dân chúng lần này có lẽ đã làm qui thần phải cảm động, nên chưa đầy 10 ngày sau, TT Thiệu lại bốc hào khí Bắc Tiến thêm lần nữa ở Dục Mỹ, lần này, may mắn thay, ý định Bắc tiến vì tự vệ chính đáng của ông đã được một thông cáo của văn phòng Phó Tổng Thống xác nhận là có thực, bằng những câu... «Dù cho chúng ta phải nghĩ đến việc tấn công trên lãnh thổ BV đi nữa, thì đó cũng là vì chính họ đã đặt ta trong hoàn cảnh bắt buộc phải nghĩ đến sự tự vệ chính đáng. Nếu CSBV muốn tránh điều đó, thì tốt hơn họ đừng ngoan cố nữa, hãy chấm dứt ngay chiến tranh xâm lược tại miền Nam và rút quân về Bắc.

Ai cũng biết rằng những lời kêu gọi trên chỉ làm BV thêm phừng phừng lửa giận hơn là ngoan ngoãn nghe lời TT Thiệu rút quân. Chiến cuộc tại miền Nam Lào, Kampuchea do đó, sẽ bạo phát hơn. Điều này vô tình lại càng tạo thêm điều kiện đó TT Thiệu có lý do trình bày với thế giới là việc mình đồ bộ ra Bắc chỉ là một hành động tự vệ chính đáng. Và cuốn phim đồ bộ BV từ nay sẽ được hai nhà đạo diễn Thiệu - Nixon bắt tay sang việc thực hiện những cảnh ăn khách nhất, và quay phần ngoại cảnh ngay tại miền Bắc.

Về phía nhà cầm quyền Hà nội, có nhiều dấu hiệu cho ta thấy rằng hình như họ cũng đánh hơi được ý định quay cuốn phim đồ bộ Miền Bắc này: Tin tức từ Đông Kinh tuần qua đã cho hay BV hiện đang tăng cường thật nhiều quân canh phòng dọc theo bờ biển hai tỉnh Hà Tĩnh và Nghệ An. Một phóng viên của hãng thông tấn Nhật nói rằng chưa bao giờ anh thấy giới quân sự BV tin tưởng về một cuộc đồ bộ chắc chắn sẽ xảy ra như vậy.

Phải chăng đây cũng là lý do để giải thích tại sao các lực lượng phòng thủ hùng hậu của địch ở Tchépone, đã không phản công khi quân ta ào ạt tiến chiếm thị trấn này. Phải chăng họ sợ 12 dũng chiến thuật Dương Đông Kịch Tây: Lợi dụng địch tập trung lực lượng để bao vây Tchépone, ta sẽ độc toàn lực đồ bộ ra Bắc Tiến chiếm thật nhanh

các điểm chiến lược then chốt. Lúc ấy, không những ta khỏi cần đem quân giải vây Tchépone như Pháp năm xưa đã làm ở ĐBP, mà còn có thể ủng hộ tung thêm một đạo quân nữa, truy kích tới bởi các lực lượng BV đang từ Tchépone hồi hả rút về đất Bắc.

Liệu người Mỹ sẽ yểm trợ không lực cho chúng ta tới mức nào đây. Nếu giả thuyết trở thành sự thực? Hay là họ lại giữ cái lối yểm trợ mà cụ già gân đã có lần khốc rỗng, vì thương lính ta bị hy sinh thì quả thật việc Bắc tiến của ta lúc đó sẽ khốn đốn lắm đấy. Cầu trời họ đừng yểm trợ như thế thêm lần nữa.

Bom và cách mạng

Cuộc chiến tranh Đông Dương đã gây cho nước Mỹ thật lắm cảnh xáo trộn. Chẳng hạn tuần qua, các lực lượng phản chiến đã đặt bom làm nổ tung một góc tòa nhà Quốc Hội Mỹ, khiến TT Nixon phẫn nộ, từ chiếc phi cơ riêng trên đường kinh lý tỉnh Des Moines phải gọi giầy nói về Hoa thịnh Đồn lên án hành động phá hoại trên. Sự phẫn nộ, kim hãm không được, của Nixon cũng dễ hiểu, vì ông cho rằng: «Điện Capitol là vật sở hữu của toàn dân và tiêu biểu cho một chính thể đã có 192 năm lịch sử và đã phát khởi cả một giọng tiến hóa hòa bình cho đất nước...». Bởi vậy nhóm phản chiến đặt bom phá hoại, cũng có nghĩa như là họ muốn phá hoại luôn cả cái chính thể mà hiện họ đang sống,

Sau vụ đặt bom, Thông tấn xã AP nhận được một bức thư của nhóm phản chiến đã tự nhận «Chúng tôi đã tấn công Quốc Hội cùng với Bạch Cung và Ngũ Giác Đài, tượng trưng cho hạnh phúc ở đây và ở Mỹ-La Tinh, Phi và Á Châu...» Bức thư này dài trên năm trang đánh máy, vẽ hình một cái móng bôn màu bị một mũi tên đỏ xuyên qua. Ngoài đoạn tự giới thiệu trên, còn một đoạn quan trọng khác, được rất nhiều người chú ý... Cùng với Tòa Bạch Ốc và Ngũ Giác Đài, chúng tôi đã tấn công điện Capitol. Đó là một tòa nhà được coi là tượng trưng cho hợp chúng quốc trên toàn cõi địa cầu. Lát thơ đã kết luận: «Tất cả nhân dân trên thế giới đã lấy làm khích lệ trước hành động của chúng tôi, tại ngay trung tâm của thủ đô Hoa Kỳ».

Chưa biết những cuộc CM mà nhóm phản chiến vừa trình bày có làm sụp đổ nội bộ máy chiến tranh của Mỹ hay chăng, nhưng có người ở VN đã nghĩ rằng, vì dân Mỹ là một thứ dân nhiều máu tự ái và hay thù vật, nên rất có thể vụ đặt bom mới đây sẽ làm toàn dân Mỹ sôi máu căm thù Cộng Sản (Bài học chiến hạm Maddox ở Vịnh BV hãy còn đó) từ sự căm thù này (vì bạn bè của chú charlie đã dám dùng tới một di tích lịch sử trọng trung cho cả một chính thể đã có những 192 năm lịch sử) biết đâu các anh chàng GI đang lớn vồn đống ở gần vĩ tuyến 17 cũng như hạm đội Thứ Bảy vô địch của xữ cờ hoa, sẽ được lệnh ồ ạt đồ bộ lên BV, để trừng trị những tên Cộng Sản hỗn láo. Và chiến cuộc VN, nhờ đấy, biết đâu lại chẳng có cơ hội tắt ngấm vì ta đã tìm được hòa bình trong danh dự?

- Những gì đã xảy ra từ CHIẾN KHU đến HÀ NỘI?
 - Trước tình cảnh hiện tại, THƠ CA VIỆT NAM đã nói lên những gì?
- BẠN ĐỌC KHÔNG THỂ BỎ QUA

Ý THỨC SỐ 11

Số đặc biệt về THƠ VIỆT ĐẤU TRANH
Phát hành ngày 15.3.1971

Lòng yêu nước cao độ của ông Tổng kinh tế HY SINH MỘT THỂ HỆ DÂN ĐỂ CỨU NƯỚC

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

H.Ô. — T.K. — N.M. phụ trách

ÔNG KINH TẾ TÂM SỰ: TÔI LÀ NGƯỜI CHỨ ĐÁU LÀ...

SAIGON. Sau cuộc điều trần tại Thượng Viện về vấn đề tại sao phải ban hành những biện pháp kinh tế, ông Tổng Kinh ra khỏi phòng họp, và ngay ở cửa phòng, trước mặt các nghị sĩ Đặng Văn Sung, bà Nguyễn Văn Thơ, ông Trần Ngọc Oánh và ông Phạm Nam Tường cùng một số phóng viên báo chí, ông Tổng Kinh đã nói rằng: Tôi cũng là người chứ có phải là chó đâu mà không hiểu những

nỗi khó khăn của dân chúng, tôi cũng muốn được vui vẻ không lo lắng, buồn phiền để dạo chơi thong thả ngoài phố như mọi người, nhưng tình thế đất nước, tình trạng kinh tế này... (ghi

đúng nguyên văn lời ông Tổng nói) và ông chỉ nói tới đó rồi bỏ lửng vì nghị sĩ Trần Ngọc Oánh đã kéo ông đi.

Qua lời «tâm sự» trên người ta không ngờ rằng một người

«l» như ông mà vẫn còn đòi chút lương tri, ông đã hiểu rằng đa số dân chúng không ưa mình qua những việc mình làm nhưng ông không làm không được. Bọn Con Ong vốn thẳng thắn, trước sự bộc trực của ông, bọn Con Ong xin khen ông một phát. Nhưng chỉ là khen một tính nết trên của ông chứ không khen tài lãnh đạo kinh tế của ông, vì bọn Con Ong cũng đang bị chơi với vì vật giá eo thang mà lại cóc được đồng xu trợ cấp nào của nhà nước.

SAIGON.— Ngày 5-3 ông Tổng Kinh Tế đã ban hành một lộ biện pháp gọi là kinh tế mới, nhằm đánh xuống đầu dân đen, nhất là khi những biện pháp đó đã định lại giá cả của một số nhu yếu phẩm như gạo, đường, bột mì, xi măng. Giá cả theo quyết định của ông Tổng Kinh Tế sẽ tăng từ 30 tới 50 phần trăm, để an ủi cho dân thuộc hai giới quân công mỗi đầu người trong mỗi gia đình của họ được 100 đồng. Dưới tài lãnh đạo kinh tế của ông Tổng Ngọc, 100 đồng bây giờ chỉ ăn một tô phở buổi sáng, trong lúc một bao gạo thường từ 2.000 đồng lên 3.200 đồng, tức là tăng 1.200 đồng. Một gia đình một vợ 5 con thường sai ít nhất mỗi tháng 3 bao gạo, thứ hồi với 700 đồng trợ cấp đó, họ sẽ sống ra sao.

Trước quyết định «đổi tới nơi» của ông Tổng Kinh Tế, cả nước òn ào phản đối, nhưng phản đối xuống đê rồi cúi đầu chịu đựng, chứ không dám xuống đường, vì bản tính người dân Việt vốn an phận.

Để biện minh cho hành động «sát dân» của mình, ông

Tổng Kinh Tế đã ra điều trần trước Ủy ban kinh tế Thượng Viện. Ông Tổng đã đem tất cả lòng yêu nước thương dân của mình ra để kêu gọi sự thông cảm của các nghị sĩ. Ông nói qua những biện pháp này ông chỉ nhằm mục đích nâng cao giá gạo, đường nhập cảng cho bằng giá gạo đường nội địa ngõ hầu nâng đỡ những hàng sản xuất trong xứ, ngõ hầu mở đường cho sự tự túc tự cường của dân tộc.

Ông tiên đoán tới năm 73 sẽ không còn gạo Mỹ nữa, và nếu cứ tiếp tục ưu đãi 20/100 số người dùng gạo Mỹ bây giờ thì sẽ chết hết vào cuối năm nay. Ông Tổng cũng tâm sự rằng ông có cha mẹ, vợ con anh em, và ông cũng đã nghe những người đó kể khổ, kể khó, nhưng theo ông đất nước bây giờ cũng đang gặp khó và ông phải nghĩ tới đất nước trước. Một thể hệ có thể đi doang, nhưng đất nước không thể đi doang, do đó ông đã hy sinh thể hệ để cứu đất nước. Tinh thần yêu nước của ông Tổng Kinh Tế quả rất đáng ca ngợi, nhưng nước không có dân thì nước làm sao tồn tại được hả ông Tổng Kinh?

MỚI LÀM TỚI NGHỊ HÒN MÀ ĐÃ HÁCH THỂ NÀY

GIA ĐÌNH (Tin Độc): Mới đây anh nghị hồn Hoàng Đình Pháo, vua ăn tục nói phét, đã rút xéng đánh 1 tài xế xe Lam đỏ máu, khiến đồng bào miệt Phú Nhuận Gia Đình tức anh ách.

Theo nguồn tin xe cán chó thì vào 18g00 ngày 9-3 nghị hồn Hoàng Đình Pháo lái xe Méc Sô Đít chở một em hình như là thợ chơi chạy theo hướng Sê Gênh Phú Nhuận.

Đến ngã tư Phú Nhuận không hiểu tay anh nghị hồn ăn tục nói phét có đặt trên vô lăng, hay đặt trên... cái gì, khiến chiếc Méc Sô Đít quệt vào chiếc xe Lam đỏ máu hành khách chạy cùng chiều. Anh nghị hồn cóc cần biết phải trái, nhày ngay xuống xe và lấy le với em thợ chơi bằng cách rút xéng khện vào đầu anh tài xế xe Lam.

Đồng bào ta qua đường thấy chuyện bất bình bèn nhẩy vào can thiệp. Anh nghị hồn Hoàng-Đình-Pháo bèn dắt em thợ chơi chạy đến bót Cảnh-Sát Tân Bình và trắng trợn vu cáo là các tài xế xe lam định... ám sát anh.

Bố khi, cái hạng nghị hồn Hoàng Đình Pháo chó nó cũng không thêm cần cho bản mồm, nữa là ám sát. Anh cứ tưởng bộ ằng có chức nghị hồn của anh to lắm, dài lắm, quan trọng lắm đấy hử? Trước đây khi anh bày trò

nham nhở treo đầu dân biểu Ngô Công Đức 1 tề và đi làm tiền các Chú Ba bằng trò lừa bịp mở giải trí trường... C.O chỉ mới đánh đòn giáo dục. Bây giờ anh lại giờ trò múa xéng bắt nạt dân đen nữa, thì quả là không thể tha thứ được nữa.

MUỐN GẶP ĐƯỢC NGHỊ GIÀ CÂN ĐAU PHẢI ĐỂ

SAIGON.— Nghe tin đại sứ Bunker tức ông già tù lạnh Huế Kỳ tam cố thảo luận tới viếng ông già gân Trần Văn Hương, cựu hai lần thủ tướng, đương kim nghị sĩ để bàn việc chi đó, phóng viên Con Ong tới ngay tư thất của nghị sĩ Hương mong được biết rõ ngọn ngành nguồn tin, tưởng rằng ông Hương bây giờ làm Nghị Sĩ đại diện cho dân thì sẽ mở rộng cửa đón dân chứ không cửa đóng then gài như ngày làm thủ tướng.

Sở dĩ phóng viên Con Ong phải tới nhà cụ Hương vì đã ba ngày liền đón cụ tại trụ sở Thượng Viện mà cụ không đến. Chắc cụ ở nhà để đọc sách trông bông, khi nào buồn thì «Ngồi rù gãi háng dái... lăn tăn» Chợt thấy thăm thía khi nhớ câu đồ vật cũ chỉ còn ném vào kho phế thải

TIN VẤN — TIN VẤN

Tuần trước Con Ong căn cứ vào bản tin của một Hãng Thông Tấn Anam bắt hai trụ ký giả... giả nhốt vào P.D.G.C vì tội đi bắt địa, làm ô ửề làng báo. Sau quả đó ông Mạnh Hùng vội đến «trình diện» C.O và đưa cái cạc pò rét của báo Ánh Sáng để chứng minh là ký thiệt. C.O nghĩ rằng bọn ký thiệt phần lớn đều thợ ngày bỏ mẹ, cóc hề biết cái chuyện bắt địa. Ông Mạnh Hùng đã là ký thiệt, thì chắc

là mấy cái vụ bắt địa kia phải là mấy vụ giả.

Trước sự giúp đỡ thiết thực của các bạn đã gửi tiền giúp. chị Lê Văn Trương, trong ngày thứ bảy tuần vừa qua chị Trương có nhờ C.O các bạn những lời chuyển đến cảm tạ chân thành của chị. Riêng C.O cũng xin được cảm ơn các bạn (kể cả các bạn chưa ghi trong danh sách) đã sốt sắng cứu giúp chị Trương.

Hội Chợ Từ Thiện

Trận chiến giữa hai Sư ông Đức Nghiệp và Tâm Châu đã có phần lắng dịu. Nghe đâu VHĐ đã được Bộ Nội Vụ cấp giấy phép mở Hội Chợ Từ Thiện để lấy tiền giúp các thương bệnh binh và cô nhi quả phụ. A Di Đà Phật, đây là một việc làm hết sức đẹp đẽ, đáng cho bọn thợ viết bốc thơm và mọi giới tham dự. C.O mong rằng các thầy đừng đi chệch ra ngoài lề đường... phước thiện trên.

Trận chiến nhà giàu

SÊ GÊNH (Tin Độc): Gần đây dư luận trong giới doanh thương bàn tán khá vung vít quanh vụ án 33 Tề mà người ta cho rằng có rất nhiều bí ẩn.

Như vụ tám chi phiếu mà Ông Đ. nhận của Ông M. người ta thắc mắc là tại sao làm TGD, TNNH mà ông Đ. lại không biết chi phiếu ông nhận có tý trong trương mục hay không và tại sao ông Đ. không chuyển số tiền hùn hạp qua trương mục của ông M. mà lại giao cả núi giấy bạc 500?

C.O nghe đầu ông Đ. đang vận động «bùa» đê... hạ ông M. Trận chiến sẽ vô cùng kịch liệt Vì nghe đầu phe ông M. cũng đã nắm được hồ sơ đen của ông Đ.

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn dưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

Chùa chiến, hội chợ và bầu cử

Tên «Quốc Tự đại chiến Từ Quang» tưởng chỉ sơ sơ vài phút giáo đầu rồi êm, không ngờ càng lúc càng sôi động, càng lâm ly bi đát.

Bên kia, thầy Thích Đeo Súng sau khi biểu diễn một màn Dăng gỗ bắt người bỏ chuông cộp, lại liên tiếp trở tài võ lười. Thầy nhất định đồ vạ cho cái Hội Chợ đã gây ra cảnh đại náo Annam Quốc Tự, và thầy tặng ngay cho đối phương một pháp danh rất hợp thời trang: Thích Hội Chợ! Tuy nhiên, thầy vẫn cảnh cáo ai thích mặc họ, Hội chợ của thầy, thầy cứ xây cất, cứ mở, dù ai nào muốn phá hủy coi chừng kéo ân đôn.

Thầy bảo phải mở Hội chợ vì sự tăng của thầy đang đói, chỉ có húp cháo, không có kẹo Mỹ mà nhai, xi gà gộc mà hút, như thầy! Mở xong Hội chợ, thầy sẽ có 7 Tê đem cho vay lấy lời, nhưng thầy sẽ không cắt cổ mà chỉ ăn ít phân vậy thôi! Tinh thần từ thiện của thầy cao ngất như ngọn đồi máu 31 mặt trận Lào vậy mà

«Thích Hội Chợ ơi, sao mày nở hại tao?», thế thì còn trời đất nào nữa nhỉ?

Bên kia, thầy Thích Hội Chợ một mực từ chối không nhận pháp danh này, trái lại chỉ tự nhận mình là Thích Râu Kẽm.

Những người tâm phúc của thầy quả quyết rằng đầu đuôi là tại thầy thích râu kẽm quá xá nên người ta mới chụp cái mũ ni «Thích Hội Chợ» lên đầu Thầy cho Thầy bị dơ dáy, hết đường ủng hộ ai, dù là Râu Kẽm hay Râu Chì?

Nếu đúng như vậy, thầy Thích Đeo Súng còn có một pháp danh ngấm khác là Thích Đầu Bạc, và từ nay cho đến ngày bầu cử, hai thầy Thích Râu Kẽm và Thích Đầu Bạc sẽ còn phải «đại chiến» dài dài...

Ấm ở hội tề

Nói tới bầu cử, mọi người đều biết rằng lâu nay chỉ có «xám cô đần» thường được báo chí ghi tên dùm cho dự cuộc đua vì đại vào Dinh Độc Lập tháng 10-71, đó là Đại Vương Đầu Bạc, Phó Vương Râu Kẽm và Đại Ca Xún Răng.

Tuy nhiên cho tới giờ này, chưa có một vị nào trong số 3 «tay đua» nói trên chịu nhận là mình chắc chắn sẽ dự đua (cứ làm như ra sớm quá sẽ bị mang tiếng là lượm tinh hay sao ấy).

Ngay như Đại Vương cách đây ít lâu từng than là anh hùng thấm mệt, chẳng ham ngồi lại ở cái ghế Đại Vương ấy thêm 3 niên nữa làm gì, trừ khi bà con đồng bào có nỉu kéo, Đại Vương mới hy sinh ngồi lại mà thôi... gần đây Đại Vương có hơi siêng năng đi kinh lý, hết Tỉnh này tới Tỉnh khác, Quận Khu này Quận Khu nọ, nhiều đũa thối mồm thấy thế đồn um lên là Đại Vương đi kiểm phiếu, khiến Đại Vương cứ phải thanh minh trong tiết tháng ba rằng người ta đi cùng cố, đi xây dựng phát triển chứ ai mà thêm đi kiểm phiếu?

Đến lượt Đại Ca Xún Răng cũng vậy, ngay trong bữa tiệc của Hội Liên Trường mới đây, Đại ca cũng còn lừng lờ con cá vàng chưa biết có chịu soóc ti lip hay là không? Mọi người còn nhớ rằng đạo họ Đại Ca chế điều 10 khoản 7 của dự luật chạy đua là vi hiến, nếu không chịu hủy nó đi Đại Ca sẽ hồng thêm đua đâu. Mà nếu quân tử nhất ngôn, phen này Đại Ca cũng dám không đua lắm, vì nghe đầu người ta nhất định giữ cái khoản đó lại cho chắc ăn...

Còn lại Phó Vương Râu Kẽm thì người ta mới biết có một điều: Ra hay không ra, Phó Vương

SV viết thay GÃ THÂM

cũng không có «ra chung» với Đại Vương một phù nửa. Tiếp đó, có một tờ báo Mèo xi đại ra là Phó Vương nhất định dự đua rồi. Bà con ta đã mừng hóm, tưởng đầu phen này Phó Vương sẽ lẹ chân vọt trước bút xa các địch thủ, ai ngờ qua bữa sau Phú Một Ròng vội vã chối bai bãi rằng chuyện đó chưa dứt khoát đâu, bà con đừng tưởng bở.

Thành thử cả ba «tay đua» hiện đang còn vờn nhau, bên nào cũng áp dụng chính sách âm ở hội tề, hư hư thực thực, hình như còn rình tới lúc đối phương xuất kỳ bất ý mới chịu... ra chiêu. Trong mọi cuộc đấu súng, hễ bắn chậm thì chết, còn trong cuộc đấu phiếu này, càng bắn chậm lại càng chắc ăn hay sao ấy!

Giảng đường «lá đa»

Trong mọi lớp huấn luyện người ta thường chú trọng trình bày thực tế để chứng minh cho các lý thuyết vừa giảng dạy. Đó là phương pháp tốt nhất để các học viên thấm nhuần những điều đang học.

Theo lời nghị sĩ Trương tiến Đạt, mới đây ông Trung Tá chỉ huy trưởng trường chiến tranh chính trị cũng đã có sáng kiến độc đáo trình bày thực tế để diễn giảng lý thiết. Ông đã cho một người đẹp biểu diễn một màn vũ «lá đa», để các sĩ quan học viên có dịp quan sát kỹ lưỡng cơ thể của con cháu bà Ê Va. Người không hiểu chuyện cho đó là 1 cuộc vui cuồng dâm loạn dâm. Nhưng chẳng lẽ 1 vị Trung Tá chỉ huy 1 trường quan trọng như Trường chiến tranh chính trị lại tự đầu độc các học viên của mình bằng «lá đa» hay sao? Nhất là cái cảnh cuồng dâm ấy lại diễn ra tại một giảng đường được mệnh danh là «Chính nghĩa», thế thì còn đểch gì là chính nghĩa? cho nên những người hiểu chuyện đều nghĩ rằng có lẽ trong kho «chiến tranh chính trị» vừa qua, có dạy cả môn cơ thể học, và nhà trường đã phải chịu hy sinh tốn kém mướn một người đẹp đảm phò bày rõ ràng mọi bộ phận trong người, kể cả «lá đa», cho các học viên nắm vững lý thuyết vừa dạy hồi sáng đó mới!

Xin đừng có «hậu ý», nghe ông nghị Đạt!

Ít nhất

Hai cựu thủ tướng, dân biểu biến thành Phó Tổng Tổng và Thượng nghị sĩ đã nổi bật lên ở hậu phương trong cuộc Tây tiến đánh qua Lào! Vì đánh qua Lào nên có rất nhiều chuyện Lào. Theo một hãng tin thì dư luận dân chúng cho là quân ta bị thiệt hại nhiều, cấp chỉ huy tại mặt trận vụng về.

Câu mong những chuyện đó không phải là sự thật. Trở lại việc hai cựu thủ tướng, một ông (ông già gân) họp báo, khóc, và được Thái Thủ Bản Ke tìm gặp để giải toả cái mà ông già gân tố cáo trước dư luận Mèo đem con bỏ chợ, ốm ở. Còn một ông (ông Pý) ngã ngựa vì bất ngờ và đã tỏ ý lo sợ cho một sự sa lầy. Nước mắt và lo sợ, đầu sao đó cũng là cách thức biểu lộ với chiến sĩ, dù sao đó cũng là việc của những người có lòng, ít nhất còn biết làm như thế

Bán Sách Báo Quý

Báo: Trung Bắc Chủ Nhật, Phong Hóa, Loa Thanh Nghị, Sông Hương, Tiếng Dân, Phụ Nữ Tân Văn...

Sách: Hầu hết các sách Biên khảo, Tiểu Thuyết, Thơ... trước năm 1945.

Hỏi: 361/23 Phan Đình Phùng - SG

nhỏ
lông
báo

P.Ô viết thay CTHĐ

hùng anh hùng của miền nam

Chiến trường Ai Lao sôi động ngay từ phút đầu khi quân lực VNCH đổ xuống đất Lào. Theo tin tức chiến sự thì bọn «Vixi» đã sử dụng đến một lực lượng hùng hậu nhất từ trước đến nay gồm nhiều sư đoàn thiện chiến có cả chiến xa yểm trợ cho cuộc phản công chiếm lại những cao điểm chiến lược do các chiến sĩ mũ nâu và mũ đỏ trấn giữ. Cũng vì thế mà cường độ chiến tranh rất là dữ dội mãnh gây ra sự tổn thất đáng kể về nhân mạng, xét về tương quan tiềm năng chiến đấu thì sự tổn thất của quân lực ta vẫn được coi là nhẹ so với sự tổn thất đáng kể về vũ khí cũng như nhân mạng của bọn «Vixi». Điều này nhờ vào kinh nghiệm tác chiến nhiều năm qua và lòng dũng cảm, kiên trì của các chiến sĩ BĐQ và Nhảy Dù. Nên dù phải hy sinh, sự hy sinh của các chiến sĩ đã đòi lại những thắng lợi về vang về chính trị cũng như quân sự. Về phương diện chính trị sau trận chiến này bọn Cộng Sản nhất là hím Thị Bình hết đường khoác lác và không còn lý do để làm yêu sách trên bàn hội nghị BALÉ. Về phương diện quân sự đã chứng minh được rằng VNCH có một quân đội hùng mạnh không kém gì quân đội của những cường quốc trên thế giới. Phải nhìn nhận rằng trong trận chiến vừa qua tại đồi 31 khả năng quân số của các chiến sĩ ta chỉ bằng 1/10 của địch lại còn bị trực tiếp trong vấn đề yểm trợ phi pháo trong những giờ phút quyết liệt của chiến trường nhưng chiến sĩ VNCH đã anh dũng chiến thắng. Sự hy sinh cao cả đó phải được toàn dân ghi ơn mãi mãi. Thế nhưng vẫn còn những kẻ suốt trong những năm đất nước đầy tang tóc này chúng chưa hề bước chân ra khỏi cái khuôn vàng thước ngọc của chốn ăn chơi nhưng vừa đánh hơi thấy mùi tử khí là đã nhảy xồm lên diễn cái trò thương vay khóc mướn làm nhụt ý chí phấn đấu của chiến sĩ ta, gây sự chú ý của quần chúng hầu tạo dựng và củng cố cho địa vị của chúng. Nhưng quân dân ta ngày nay không để gì lợi dụng được. Vậy những kẻ đó nên sớm tỉnh ngộ là hơn.

Viết thêm về Tây Tiến

Viết thêm về cuộc Tây Tiến một lần nữa, bọn C.O long trọng tuyên bố rằng là, bọn C.O vô cùng, lúc nào cũng ủng hộ các anh em chiến sĩ đang đầy gian nguy nơi đất khách quê người.

Về vụ Tây Tiến của các anh em, vì phóng viên báo chí Mít không được có mặt, nên mới đây, báo An nam vừa bị tướng Hoàng xuân Lâm lên tiếng phản nản là sai đến quá nhiều tin tức của phóng viên do các hãng thông tấn loan đi. Thật đáng buồn cho nhiều phứa, vì tại sao báo An nam lại phải khai thác tin của báo ngoại quốc, có phải vì nhà nước đã chẳng cung cấp tin tức cho báo An nam, khiến không còn cách nào, báo Annam đành phải sài lại những bản tin của các thông tấn xã Ngoại quốc. Luân quần và đáng thương là như thế.

Khi tướng Hoàng xuân Lâm phản nản, nghĩa là ông buồn lòng. Bọn C.O thấy là báo giới Việt Nam còn buồn lòng hơn ông. Bây giờ để tránh tình trạng này, tướng Lâm hãy để nghị cho phóng viên Annam (không phải chỉ có các ông phóng viên quân đội như hiện nay) được có mặt với các chiến sĩ của ta. Lúc đó, trong trường hợp đó, chắc là, từ ông tướng, báo giới Annam và đồng bào, a cũng há hê trước sự không bùng bít các tin tức khiến báo Anam phải sào lại tin tức như hiện nay.

Đó cũng là một cách ủng hộ tinh thần các chiến sĩ, vì cuộc chiến đấu của họ sẽ được làm sống dậy với những cam go, hiểm nguy mà họ can đảm chịu đựng, đã và đang còn phải hi sinh.

ANNAM DI SỬ

thợ chép: HỒ ÔNG

(Kỳ 6)

Lãnh chức Chủ Tịch Ủy Ban Cứu Khô Cứu Nạn Phan Tu Bíp nằm trong tay cả hàng trăm tờ, nhưng những nạn nhân bảo lụt vẫn đói khổ vì cốc được cứu. Phan Tu- Bíp liền bị lôi ra Hội-Trưởng Nhất Định-Đánh cho các Thượng Bô Lão chất vấn.

Một Thượng Bô Lão hỏi :

— Cứu lụt như ... cứu bệnh. Dân đói bỏ mẹ, có tiền không đem chi, để nuôi chim Cút hay để làm gì?

— Để cho nó đẻ!

— Thế còn cái món 400 tờ Viện Tai Tiếng dành cho đồng bào bão lụt?

— Có. Món đó có, nhưng chưa thấy cần nên cốc hỏi. Với lại ... đem tiền của ra cứu trợ, rồi lại xây ra bão lụt nữa thì có phải là mất công toi không Cứ hướn hướn xem sao đã.

Thấy trong đám Thượng Bô Lão đã có nhiều người nổi nóng vì bất mãn, Phan Tu-Bíp bèn đi một đường ru em rất bình dân :

*A, ơi... đi đâu mà vội... a... mà vàng
Mà vấp phải đá... a mà quàng phải giày...
Bồng bồng bang bang...*

Các Thượng Bô Lão thấp Phan Tu Bíp có cái trán bóng nhẫy, bèn chào thua. Việc này đến tai Phó Vương, « Người » nhờ sợi râu kềm phóng đến pháp một phát lên trường, rồi cười mà rằng :

— Ta nói có ngoa đâu. Cái hạng đó chỉ đáng năm xin là năm xin!

Ấy là :

*Một phút vênh vang làm ông nhớn
Nghìn niên đời rùa hạng ngu phu*

Muốn biết Quốc Vụ Khanh Phan Tu Bíp còn đồ rậm dờ thối thế nào nữa, đón coi hồi sau sẽ rõ.

Đây nói về Thượng Thư họ Hồ đứng đầu Bộ Con Chim, nguyên là người của Đảng Đại Việt Cách Mạng, nên rất chịu nâng bi đàn anh Hà Thúc Ký. Nhờ quyền hành trong tay Hồ Thượng Thư đã tìm cách phứt những nhân viên không thuộc trong đảng ta, để thay thế bằng những đồng chí đồng chí của mình. Anh nào muốn được yên thân ngồi chỗ cũ thì phải cầm poa-nha tuyên thệ vung vít, hiến dâng đời cho đảng.

Nhiều người trong Bộ Con Chim bất mãn trừ óc việc Hồ Thượng-Thư muốn biến Bộ Con Chim thành Bộ Đại-Việt, làm hỏng bát chính sách chiêu hồi đang lên, bèn phản đối công khai. Hồ Thượng-Thư tức giận sai đàn em thộp kẻ cứng đầu bắt phải viết lời phản tỉnh. Vì những việc như vậy hóa cho nên Con Chim đang khoẻ, có thể đập mái tí tí, biến thành con chim ia cứt còi!

Có An Si ở miệt Cống Bà Xếp không đánh nhin mái nhà chiêu-hồi dốt tở tở, bèn tìm đến Hồ Thượng-Thư. An Si hỏi:

— Người ăn cơm Chúa sao không lo việc công mà chỉ nghĩ đến việc riêng?

— Chúa này tôi chỉ thờ tạm để lãnh lương, chứ thực ra máu tôi tìm tôi đã thuộc về mình chúa Hà-Thúc-Ký. Bốn niên trước mình chúa bị trượt vô chuỗi vô ếch...

An Si ngắt ngang:

— Khá lắm! Người không là gia nô trung thành, mà là... đảng viên trung kiên. Những thằng như Lý Thông, Lý Tài Hót, Nguyễn Duy Trì, Mặc Bu, chỉ đáng xách dép cho người. Có điều ta muốn hỏi là người chỉ lo làm đẹp cho đảng, khiến nội bộ nát bấy thì còn chiêu hồi ai nữa?

— Dạ, tôi chỉ muốn chiêu hồi... cử tri cho mình chúa!

Nói đoạn Hồ Thượng Thư cười và tiếp :

— Nói vậy chớ tôi cũng vườn chiêu hồi vেম và chiêu hồi rất hay!

An Si nói :

— Người thử đi một đường xem.

— Xong rồi!

Hồ Thượng Thư búng tay đánh chóc một phau. Từ bên trong một đoàn ca kỹ với đầy đủ dụng cụ chiêu hồi bước ra. Hồ Thượng Thư hân hoan giới thiệu :

— Người mang đàn Cò là nhạc sĩ Sáu Tưng, đàn Sến là Hai Nhỏ, đàn Lục Huyền Tư Nốt. Còn cô ồm ồm là cô Năm Sóc Trắng một cây vọng cổ đang lên của Bộ Con Chim. Đây là những cán bộ chiêu hồi xuất sắc và ăn khứa nhất.

Ngừng một thoáng để nuốt nước bọt, Hồ Thượng Thư nói với đám ca kỹ :

— Bắt đầu... chiêu hồi.

Tăng tăng tăng tăng... tăng tăng...

Anh Hai ơi, anh có nhớ chăng đường xưa lối cũ...

Bóng đôi ta in vào nhau mà nghe thuong mến dầm dề...

Tờ-rát, chát chình chát chình chát chình...

Buồn vào hồn không tên

Thức giấc nửa đêm

Muốn chạy đi tìm chàng...

Chàng ơi... nhớ đêm nao ta hẹn hò...

Hồ Thượng Thư phất tay ra dấu cho đám cán bộ ngưng biểu diễn chiêu hồi, rồi quay sang hỏi An Si :

— Ngài thấy thế nào?

— Ra rít!

— Mản vừa rồi là mãn chiêu hồi tân cổ giao... hoan. Còn nhiều mãn khác rất huê dạng. Ngài thưởng thức luôn nhé?

— Đủ rồi. Nghe một bản là ta đã muốn về! Nói xong An Si vội lĩnh Hồ Thượng Thư chạy theo niú áo An Si và nài nỉ :

— Ngài làm phúc cho tí ý kiến xây dựng. An Si gục gặc cái đầu bòm xòm đoạn nói :

— Được rồi, người đã có lòng ta không nề từ có điều bây giờ ta phải về chạy gạo. Đề lần sau.

Ấy là :

Chính sách hay ho, làm dở ẹt

Chiêu hồi cốc vững, hóa chiêu... mờ!

Muốn biết An Si có làm thầy dùi cho Hồ Thượng Thư về khoản chiêu hồi hay không, đón coi hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ BẢY

Bắt giữ tù binh, Đức Nghiệp dương oai
Chiếm chùa cốc nổi, Tâm Châu vội lĩnh

Đây nói về Nguyễn Soái Đức Nghiệp ngày kia đang ngồi gầy Đàn Cò tại thành Quốc Tự. Bỗng nghe một trận gió lạ ập vào làm chiếc giầy đàn Cò đang căng phồng phồng, bỗng c hùng xuống, gãy hết sườn. Đức Nghiệp vội lau đàn, rửa tay, bấm độn. Bấm xong vỗ đánh chát vào cạnh sườn và chửi toang :

— Đứ ủa. Lại có đứ âm mưu chiếm thành Quốc Tự!

Đoạn bóp trán lăm lăm :

— Đứ nào cả? Lâu nay quân An Quang đã treo kiếm lo việc tìm chim. Chẳng lẽ lại bắt thần đánh úp kiểu Mậu Thân chăng?

Nghĩ nát óc không ra, bèn bấm chuông điện vội quân sư là một Đại Đức trẻ vào phòng g. Đại Đức quân sư hỏi :

— Thượng Tọa vội con có chuyện chi?

— Ta vừa bấm độn thấy có đứ âm mưu công thành, nhưng chưa đoán ra vì việc gì và đứ nào cả gan làm việc đó.

Đại Đức quân sư đưa tay xoa lên quả gáo, nghi ngại. Đoạn cười :

— Con nghĩ ra rồi, đứ công thành sắp tới là... quân ta.

— Sao lại quân ta? Phải chăng là giáo gian Tâm Châu. Hấn tấn công thành để mưu phá thối Hội Chợ?

Đại Đức quân sư cười tở tở :

— Thông minh như thầy hèn gì chẳng làm tới Thượng Tọa và lãnh chức nguyên nhưng!

Được đàn em nâng bi, Nguyễn Soái Đức Nghiệp sướng tê lê mê, rút xéng múa tít trên tay và nở một phát, chiếc gạt tàn thuốc lá cách đó vài trượng vờ toang. Nguyễn Soái Đức Nghiệp cười lớn :

— Bình rờng tướng mạng như An Quang mà còn cốc dụng được tới chân lông của ta, huống thơ ca tụng áo tắm ở bãi biển Ô Cáp.

Nói xong mở tủ buyp phê lấy chai rượu Mễo uống dờ rót ra hai ly :

— Uống đi con. Uống mừng chiến thắng

Đại Đức quân sư phụ họa :

— Đứng đấy, Quân ta chưa đánh đã chắc thắng rồi.

(kỳ sau tiếp)

LÒ BÁNH MÌ ĐIỆN

WĨNH-CHẨN

ĐẠI LÝ GẠO - ĐẠI DIỆN DỊCH VỤ BỘT MÌ

32, Khu Hòa Bình
DALAT

242, Phan Đình Phùng
DALAT

ETERNA

(HỘP 18 ỒNG)

— TRẺ LÀU — KHOẺ MẠNH — YÊU ĐỜI —
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

GASTER

Chuyên Trị : ĐAU BAO TỬ — ẶN KHÔNG TIÊU
Ợ CHUA — ĐẦY HƠI — SINH BỤNG
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

TIÊU NGỌC
Người dân đen
cầm cán

Vụ án Đối Diện

Gần đây, vụ án báo Đối Diện đã làm sôi nổi dư luận.

Trước khi đi một đường «phủ thế giáo một vài câu... nhảm nhí», T.N. xin ghi lại đại khái các diễn tiến của vụ này:

Báo Đối Diện là một nguyệt san, nói theo ngôn ngữ của luật 1969 thì báo này là một tạp chí có định kỳ, do nhà cổ đạo Chân Tín tức Nguyễn Tín làm chủ nhiệm.

Trong các số 14, 15 và 16, tạp chí Đối Diện đã cho đăng tải một loạt bài dưới nhan đề: «Hai mươi lăm năm cách mạng tháng Tám». Trong số 15 đăng bài «trên đường xây dựng xã hội chủ nghĩa», số 16 đăng bài «sản xuất dưới bom đạn của Hoa Kỳ» của tác giả Trương Bá Cần, một nhà cổ đạo có cấp bằng Tiến Sĩ sử học đại học đường Sorbonne, và hiện là Tổng Tuyên Ủy Liên Đoàn Thanh Lao Công V.N.

Các số báo nói trên bị tịch thu, chủ nhiệm và tác giả các bài báo bị truy tố ra trước Ba Tòa Ông Lớn Sở Thăm của nhà nước, tại Sài Gòn.

Trong phiên xử ngày Thứ Năm 18-2-1971, Ba Tòa Ông Lớn (nói Ba Tòa Ông Lớn là do quen miệng, chứ thực tình chỉ có trên si một «ông tòa» ngồi xử theo lối độc phán mà thôi) đã quát:

— Nhà cổ đạo Chân Tín 3 tháng tù ở và đình bản tạp chí Đối Diện 3 tháng vì bài đăng trong số 15; 6 tháng tù ở và 100.000đ. và cùng là «phục mê bu tích». Đối Diện 3 tháng vì bài đăng trong số 16;

— Nhà cổ đạo Trương Bá Cần 3 tháng tù ngồi vì đã viết bài «trên đường xây dựng xã hội chủ nghĩa»; và 6 tháng tù ngồi vì bài «sản xuất dưới bom đạn của Hoa Kỳ».

Kết phạt như thế ý hẳn Ba Tòa Ông Lớn đã chiếu theo các điều 29, 47, 48 và 51 của Luật số 1969 ngày 30-12-1969 ấn định quy chế báo chí.

Điều 29 quy định rằng thì là: «không được dùng bất cứ đề phổ biến tin tức, tài liệu và luận điệu nhằm đề cao chủ nghĩa chủ trương hay hành động của cộng sản hoặc trung lập thân cộng sản».

Điều 47 ấn định cái sự «rùng rợn» nhất gọi là hình phạt: tù từ 1 niên tới 5 niên và tiền phạt từ 300.000đ đến 1.500.000đ. Điều 48 cho phép Ba Tòa Ông Lớn ra lệnh đình bản có thời hạn hoặc vĩnh viễn tờ báo phạm pháp. Còn cái sự đáng chú nhiệm cùng tác giả phải vác chiếu ra hầu Tòa là do điều 51.

Từ ngày khai trương nền đệ nhị cộng huê đến bây giờ, báo chí bị tịch thu lu bù kèn và vác chiếu ra hầu tòa thiếu gì, nhưng chỉ

bị quát ít tiền lệ phạt và hoặc đau hơn thì bị quát tù treo. Cho nên phải công nhận rằng hình phạt của bản án ngày 18-12-1971 quả là nặng nề nhất, mặc dù Ba Tòa Ông Lớn đã cho 2 nhà cổ đạo kiêm báo sĩ hưởng trường hợp giảm khinh nên hình phạt tù mới xuống dưới mức 1 niên và hình phạt và mới xuống dưới mức 300.000đ. Và mặc dù làm tính tổng thì 2 nhà cổ đạo kiêm báo sĩ bị quát những 9 tháng tù, nhưng theo nguyên tắc «bất cộng hình» (non cumul des peines) thì hai hình phạt 3 và 6 tháng được nhập chung làm một, thật sự chỉ phải thụ hình cái hình phạt nào nặng nhất tức là chỉ phải nằm ấp 6 tháng thôi. Có lẽ vì đây là một hình phạt nặng nhất giáng xuống 2 nhà báo, nên tiếng bấc tiếng chì mới ào ào nổi lên như sau này.

— Ngày 20-2-71 nhà cổ đạo Nguyễn Duy Vi, Giám đốc Thông tin Công giáo cho biết thế nào các báo công giáo cũng có thái độ mạnh về vụ Đối Diện.

— Tối 22-2-71 một cuộc hội thảo được tổ chức tại nhà thờ họ «các thánh tử đạo» tục danh là nhà thờ «vườn xoài» quy tụ tới 600 người tham dự. Vụ án báo Đối Diện được đem ra thảo luận sôi nổi

— Chiều 24-2-71 một phái đoàn của ủy ban vận động cải thiện chế độ lao tù miền Nam đã đến tòa soạn báo Đối Diện thăm viếng 2 vị linh mục Chân Tín và Trương Bá Cần, 2 vị đồng chủ tịch trong ủy ban này.

— Chiều 25-2-1971 hội chủ báo Việt Nam triệu tập phiên họp báo thường tại câu lạc bộ báo chí để tỏ thái độ về vụ báo Đối Diện:

— Tối 28-2-71 hội đồng Thăm phán cũng chỉ một bản nhận định đọc trên màn ảnh tivi rằng thì là: nền tự do ngôn luận được hiến pháp chín nút bảo đảm, thì nguyên tắc Tư Pháp độc lập cũng được hiến pháp cứu vừng công nhận. Việc sử dụng áp lực để chống một phán quyết tư pháp không giúp ích cho công lý và sinh hoạt dân chủ. Các phán quyết tư pháp nếu có sai lầm sẽ được sửa đổi lại bởi các tòa án cấp trên và đây là phương tiện hợp pháp để các tụng nhân chỉ trích các phán quyết theo quan điểm của mình. Vì lẽ đó hội đồng thăm phán:

1) Khẩn thiết mong đợi sự sáng suốt nhận định của công luận. 2) Chân thành kêu gọi những người muốn tranh đấu cho lập trường của mình hãy sử dụng những phương tiện hợp hiến, hợp pháp để tôn trọng những nguyên tắc dân chủ căn bản. Chẳng cần phụ đề Việt ngữ, thiên hạ hiểu ngay rằng cái sự nhận định này dành cho vụ án Đối Diện. Thế là cóc cũng đã mở miệng. Dĩ nhiên cóc đây là cái hội đồng chuyên môn lo về các vụ thuyên chuyển, thăng thưởng, chế tài, kỷ luật của các «ông tòa», cái hội đồng kín tiếng nhất thế gian bỗng dưng nay lại lên tiếng về một cái sự chẳng dính dáng xa gần tí mẹ nào tới cái sự kỷ luật và thuyên chuyển nghĩa là cái sự nội bộ của quý «ông tòa» cả. Như thế, quả tình là một sự hiếm có và quý huế lắm lắm. Cho nên bảo rằng vụ án báo Đối Diện là một vụ sôi nổi, gay cấn cũng không phải là nói ngoa.

Nguyên tắc và thực tế

Xin thưa ngay tót suýt rằng ở đây T.N. không làm bản một lý ông cụ nào về nội dung của bài «Hai mươi lăm năm cách mạng tháng tám» đăng trên tạp chí Đối Diện. T.N. chỉ làm một đường nhận định về một vài cái sự tình không ăn nhằm gì đến nội dung bài báo nói trên. Số là cho đến bây

giờ, thú thật cùng hải nội chư quân tử, T.N. cũng chưa rõ ràng thì là nhà cổ đạo Trương Bá Cần có bị «Ba Tòa Ông Lớn» xử phạt không. Một vài nguồn tin cho rằng chỉ có một mình nhà cổ đạo Chân Tín bị tòa quát thôi. Nhưng ông Thượng Thơ bộ ông loa lại tuyên bố trong một cuộc họp báo rằng việc hai linh mục bị Tòa phạt tù, luật pháp đã áp dụng đúng đắn. Chính đương sự là nhà linh mục Trương-Bá-Cần cũng khẳng khái cho rằng mình bị Tòa quát tù và nhất định vô tư chứ không thêm chống án. Nhà nước Tư Pháp thì kín tiếng không cho biết trong vụ án Đối Diện ai bị truy tố và kết phạt, ai không hề hấn gì. Cho nên, T.N. đành chào thua, đành phải tin theo lời ông Thượng Thơ Bộ ÔngLoa và đương sự trong vụ kiện mà nói mò vậy.

Theo đúng nguyên tắc thì phương tiện để chống lại quyết sơ thẩm là cái sự kháng cáo. Nhưng nhà linh mục Trương Bá Cần đã chề không thêm xử dụng phương tiện ấy vì cho rằng: «Tòa nào xử cũng thế, kháng cáo làm gì».

Thế là, trong vụ này, nguyên tắc và thực tế đã nhất định ly dị với nhau. Có nguyên tắc tốt, hay lắm, nhưng phải chứng minh bằng thực tế rằng luôn luôn nguyên tắc được tôn trọng thật kịch liệt. Còn như, trên thực tế, bản đầu thiên hạ hàng ngày thấy nguyên tắc chỉ là một trò đùa vô duyên thì không ai tin vào nguyên tắc nữa.

Báo chí bị nhà nước tịch thu hơi kỳ. cái vụ «thông cảm» khiến cho mặt báo có nhiều khoảng trắng loang lỗ chỉ có thể đặt tên là một sự kiểm duyệt trá hình, sắc lệnh 006 tuy đã được thu hồi nhưng chỉ thu hồi sau khi tiếng bấc tiếng chì ào ào nổi lên, đã là những cây cung khiến con chim báo chí và dư luận không thể không sợ hãi khi trông thấy bản án Đối Diện nó na ná giống một cây cung. Có thể bản án ấy vô tư, công bằng nhưng không ai cầm được con chim trông một cái cây cong cũng đã hết hoảng rồi.

Vậy thì xin nhà nước hãy làm ơn làm phúc xét lại thái độ của nhà nước, Cũng «chân thành và khản thiết» xin «Ba Tòa ông lớn» của Nhà nước gia ân xét lại thái độ xem vì sao mà thiên hạ kém tin ở cái sự độc lập của quý tòa. Có thể thiên hạ nhầm nhưng nếu đã có một lần đi qua vườn mơ mà sửa lại mũi, đi qua ruộng dưa mà buộc giây thì thánh thiên tử cũng phải nghi.

Cho nên xây dựng một nền dân chủ pháp trị là một việc khó lắm đấy nhé. Không phải chỉ cần có những nguyên tắc dân chủ căn bản và buộc dân trước phải tôn trọng những nguyên tắc đó. Mà việc trước tiên là nhà nước phải chứng tỏ bằng việc làm hàng ngày rằng nhà nước tôn trọng những nguyên tắc ấy hết mình. Để cho thiên hạ tin tưởng rằng không ai mượn luật pháp, không ai nhân danh nguyên tắc làm cái bình phong ngổ ngáo hầu chơi gian chơi lận. Đừng để cho thiên hạ ào ào phản đối mới chịu tôn trọng luật chơi dân chủ.

Cùng thành thật phụng sự một lý tưởng thì dù cho xa cách ngàn dặm người ta vẫn thấy gần gũi nhau. Nhà văn Saint Exupéry hình như có viết rằng: người ta gặp nhau không phải là vì người ta đối diện với nhau, mà là vì người ta cùng nhìn về một hướng. Cho nên đối diện xu ông cũng không đi đến đâu cả, điều cần thiết là có «duyên» với nhau không. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng mà l y.

**Ăn không tiêu? Kém ngon?
Gan mật yếu?**

HÃY DÙNG:
HELOZYM

Thuốc điều hòa gan mật và
Hầu hóa ĐỨC QUỐC.

Biếng ăn! Mất ngủ!
HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIV (Béta)

- ĂN NGON — MAU ĐOI
- LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- DỄ NGỦ YÊN LÀNH
- TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(Có bán tại các nhà thuốc tây (59M BY TIQCĐP)

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gãy tai trâu
Đạn đầu bắn xé grom đầu chém ruồi;

Than ôi cứu trợ!

Tuần này tên Hồ Ông đã lược Quốc Vụ Khanh Phan Quang Đán hơi kỹ trong AnNam Di Sử về cái tội giữ tiền mà dèch chịu chi cho đồng bào nạn nhân bão lụt. Bởi vậy bọn C.O định thôi không đá động tới vụ này. Nhưng mới đây một ông Phó Quận ở Thừa Thiên ghé thăm anh em C.O và mĩa mai những ông cứu trợ rằng: Mùa lụt đã qua, giờ đây trời nắng như thiêu như đốt mà nạn nhân bão lụt thiếu từng tấc tấc che nắng, từng hột gạo để nấu cháo cho con. Không biết những cơ quan đứng ra lo việc quyên góp tiền cứu trợ, còn giữ tiền của để làm gì?

Rồi cũng bạn độc giả trên đi một đường thề mec là Hội Đồng Tỉnh Gia Định nghe đầu cũng quyên góp được tới 6 tề, sao mãi tới bây giờ vẫn chẳng thấy xảy ra.

Thắc mắc của bạn độc giả trên làm cho bọn C.O chợt nhớ tới những lời giảng hồ đồn dãi về một số ông cứu trợ. Những ông này thay vì nhận được tiền phải gửi ngay ra cho đồng bào từng đợt, đã giữ khư khư để cho tiền nó... để. Không biết ông nghị hồn chủ tịch Hội Đồng Tỉnh Gia Định có chơi cái lối... ắp tiền không, mà không chịu gửi ra cho những đồng bào nạn nhân bão lụt.

Vừa thôi chứ các ông, với số tiền 6 tề chỉ cần lấy số lời nhân đạo là 5 phân, đến nay các ông cũng dóp nhiều rồi. Nhà ra cho đồng bào nạn nhân bão lụt có tí tiền cơm mua sữa cho con nó bú chứ. Các ông định dóp cả... "kít" của đồng bào nữa sao đây?

Không nên tiết lộ thì hơn

Mới đây trong cuộc viếng thăm một hơi nhiều đơn vị ở tiền tuyến, Phó Vương Anamta đã than phiền rằng ông không hề biết có vụ đánh sang Lào. Mãi tới khi được ông báo chí Phủ Đầu Rồng cho biết là... đón nghe Radio, Phó Vương mới biết.

Đánh đấm sang tận mái đất Lào là một chuyện tối hệ trọng mà Phó Vương, nhân vật số 2 của Anamta phải nghe radio mới biết, thì quả là lạ thật! Bọn C.O tưởng rằng những việc tương tự như vậy Phó Vương và Chánh Vương ít nhất cũng phải gặp nhau chán chửa và bàn tán vấn đề đến tã ra rồi chứ? Không ngờ Phó Vương lại có biết gì!

Theo bọn C.O, thì Phó Vương không nên bộc trực tiết lộ điều đó, khiến thiên hạ lại tưởng lầm rằng Phó Vương và Chánh Vương công-cua-răng với nhau, nên mới mạnh ai làm gì thì làm, cóc cần tham khảo ý kiến nhau làm gì. Giữa lúc này mà các nhà lãnh đạo còn chia rẽ, thì tui thân cho bọn lính tráng đang đánh đấm sanh tử bên đất Lào lắm đấy.

Vấn chuyện bề hội đồng

Mấy số trước C.O có viết nghịch ngợm quanh lời tuyên bố của ông Tướng Tổng Trưởng Bộ Cựu Chiến Binh, thú thật lúc đó bọn C.O chỉ viết nghịch ngợm, cho vui, chứ không thể tin rằng với tư cách một ông Tổng Trưởng, Tướng Đồng lại có thể đồ đốn phun ra những lời châu ngọc như vậy được. Kịp đến lúc Tướng Đồng lên tiếng thanh minh, thanh nga, bọn C.O vội vàng si tốp ngay những lời đùa nghịch.

Tưởng rằng cái chuyện một ông Tổng Trưởng lo ngại quả phụ bị bề hội đồng cũng theo giòng nước trôi qua cầu mà mất tằm, mất tích. Không ngờ mới đây các bà quả phụ 16 tỉnh miền Tây lại làm dữ vì cho rằng các bà đã bị ông Tổng Trưởng Bộ Cựu Chiến Binh «bề...» bằng mồm! Các bà quả phụ 16 tỉnh miền Tây bắt nhà Tổng Trưởng ta phải rút lại lời tuyên bố trong vòng 7 ngày và làm sáng tỏ vấn đề trước dư luận báo chí. Nếu không các bà sẽ nhất định truy tố ông Tổng Trưởng Bộ Cựu Chiến Binh lên Tối Cao Pháp Viện.

Nếu những biện pháp trên bất thành, các bà quả phụ sẽ ào ào xuống đường phản đối Nhà Nước.

Như vậy chắc là đúng tổng ông Tổng Trưởng có trót đại «bề» mấy bà quả phụ bằng mồm rồi. Nếu không sức mấy các bà quả phụ dám làm inh lên một cách vô cơ.

C.O mong rằng ông Tổng Trưởng trót đại cương ẩu, nên rút lại cái gì đã thõ ra và lau chùi sạch sẽ đi. Để liền bà con gái phải xuống đường vì cái chuyện... bề hội đồng, coi kỹ lắm.

Và bản bỏ bọn qui này

«Bề Hội Đồng» là một danh từ mới xuất phát tại Giao Chỉ quốc. Trong những ngày gần đây, không ngày nào các báo không đăng: Bề hội đồng, thật đúng là năm «con heo». Từ đầu năm đến nay, tổng kết đã có bao nhiêu vụ bề hội đồng. Trước hết, thử tìm hiểu những nguyên nhân của Bề hội đồng, ở một Quốc gia mà các vị Lãnh đạo, các vị Chỉ huy Quân sự ai ai cũng tuyên bố là «Thượng tôn pháp luật», tại sao lại để cho một tình trạng xã hội khốn lộn như vậy càng ngày càng bành trướng? Nhất là các kẻ phạm lỗi phần đông là các thiếu niên 14, 15 đến 20 tuổi? Vậy lỗi tại nơi đâu?

- Tại báo chí đăng nhiều chuyện khiêu dâm?
- Tại các rạp chiếu bóng chiếu nhiều màn thoát y vũ?
- Tại Chính quyền không có chánh sách thanh niên và những biện pháp diu dắt các trẻ em, vì vậy có nhiều thanh niên du đảng?
- Tại Bộ Xã Hội không có chánh xã hội đối với thanh niên?
- Tại các «Bản dân» không làm tròn bổn phận?
- Tại hoàn cảnh chiến tranh của đất nước?

Ở bất cứ một Quốc Gia nào đương lâm chiến, tình trạng bề bối ở đâu cũng có. Trong thời kỳ đệ nhất và đệ nhị thế chiến, ở các nước Âu Châu cũng như Á Châu, sự cướp bóc hăm hiếp thường xảy ra hàng ngày. Nhưng «Bề Hội Đồng» là một trường hợp đặc biệt mà ta thấy chỉ có ở xứ Giao Chỉ chúng ta. Nó rất mới và rất vô nhân đạo, vì ở các nơi khác chỉ có hiếp dâm cá nhân mà không có sự hăm hiếp tập thể, do đó mới có những tiếng «Bề Hội Đồng». Nó như cái dịch, dịch yé yé, dịch híp pi dịch váy ngân... Dịch này tai hại không thể lường được, vì nó làm hại không những đời người con gái, nó lại có thể làm hại cả tính mạng của các nạn nhân.

Vậy mà Chính Quyền đã coi thường những vụ này. Tòa án cũng coi thường, nên gần đây dân chúng thường được thấy ở trên mặt báo các vụ xử về các tội hiếp dâm chỉ bị kết án 2, 3 hay 5 năm tù. Vì lẽ đó, các kẻ phạm tội không e dè dè dẫn thân vào đường... bề hội đồng. Bây giờ nếu Chính Quyền cương quyết trừng trị một cách nghiêm ngặt thì chắc chắn những sự việc đó sẽ không còn xảy ra nữa.

Vì thừa quý vị có quyền hành như Tổng Bộ Trưởng, các cán bộ hành chánh, các sĩ quan cao cấp, các vị Nghị Sĩ, Dân Biểu, nếu có con gái bị du đảng bề hội đồng thì quý vị có để yên không? Hay lúc đó quý vị mới làm luật để xử bắn các kẻ phạm pháp?

Nên ngay từ bây giờ, khi bắt được quả tang, Chính quyền theo thủ tục khẩn cấp hãy cho xét xử ngay, và trong vòng ba hôm đưa ra pháp trường cắt. Lúc đó danh từ «bề hội đồng» sẽ biến mất. Chưa muồn đầu thừa các quý vị có thẩm quyền liên hệ.

(Mở)

Thỉnh nguyện thư

Trong mục khiếu nại của một tờ báo nọ, có nêu trường hợp một CSDC đại diện cho 60 đồng

đội đã dâng thỉnh nguyện thư lên TT. TGD. CSQG khi TT Trần Thanh Phong đi thị sát ở Đà Lạt. Thỉnh nguyện thư chỉ với một mục đích xin được đổi về phục vụ gần nguyên quán ở miền Trung, vì sau thiên tai bão lụt, tình cảnh cá nhân cũng như gia đình rất là bi đát.

Kết quả xa chưa biết TT. TGD. CSQG, người thẩm quyền cao nhất giải quyết ra sao, nhưng kết quả gần liền tức sít là người đại diện xấu số nọ đã bị đơn vị trưởng trực tiếp cho đi — không phải về nguyên quán mà là đi... cạo đầu để vào tu chùa huyền, sau khi ông đơn vị trưởng dùng cặn chiến chân đá tay dấm đến có vết tích thâm tím mình mẩy. Chưa đủ, ông ta còn dùng những ngôn từ tá chân của môn phái... đầu đường xó chợ để rủa xả nạn nhân, đại diện những 60 đồng đội.

TT.TGD CSQG đã có công đi chu du thiên hạ để xem xét sự tình, chấn chỉnh nội bộ ngũ hầu phục vụ dân đặc lực hơn, thom hơn. Tất cả TT đã thấy tận mắt, nhưng những cái thấy có báo trước đó thường đẹp mã lắm. Bây giờ, sau chuyến đi, tiếng vang đã có, TT nên nghe để có những giải pháp thích ứng đối với 60 anh em Cảnh sát đảng thơ và biện pháp đối với ông đơn vị trưởng nọ.

Xét về trường hợp nêu trên, việc đảng thơ nếu có trái với luật tắc, thiết tưởng ông đơn vị trưởng nọ cũng chẳng nên thi hành kỷ luật một cách vũ phu. Việc cạo đầu, bắt nhốt có thể được nhưng còn việc đánh đập và nhất là chửi tục thì chắc chắn không phải là tác phong của cấp chỉ huy.

ĐỐI THOẠI

VỚI

NGƯỜI SẠCH

Bạn NGUYỄN VƯƠNG NAM (Saigon).— Tài liệu bạn gửi cho sẽ được C.O đem ra mổ xé. Việc tự nhận có tội không phải ai cũng làm được C.O. đồng ý với bạn, chúng ta hoan hô ông Cố đạo đờ luych ấy.

Xin cảm ơn bạn.

Bạn BUI PHƯỚC (Pleiku).— Hìm đã đọc lá thư của bạn, không tiếc gì những việc bạn muốn và rất thông cảm, sẽ làm ngay, tuy nhiên việc ấy vẫn rất nhiều may rủi, chúc bạn như ý.

MỘT ĐỘC GIẢ (Saigon).— Vụ mấy rạp chiếu bóng hát xuất, mua vé vào lại không có chỗ ngồi, đó là sự bất lương của những chủ rạp ma bùa, CO sẽ quật mồ đào mã nhà chúng nó lên, bạn yên chí, việc chung mà.

Cựu th. sĩ NG. VĂN TÔNG (Vị Thanh).— Chuyện ông kể lại về vụ Tiều đoàn 4 Thượng năm 1958 bị lừa qua Cầm-Bu-Chia để được bành vực cho Cố Đại Tướng, C.O sẽ viết khi có dịp. Cảm ơn ông rất nhiều. Về việc tâm lý chiến, như ông nhận xét, cố cựu vẫn chỉ là như rùa. Về Tổng Châm còn tệ hại hơn nữa.

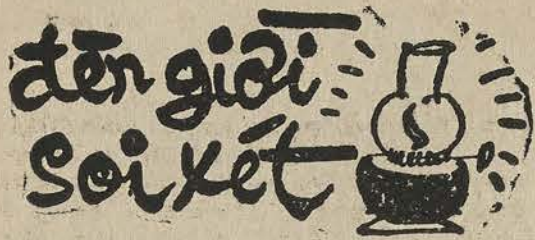
MỘT ĐỘC GIẢ (Đà Lạt):

Bạn yêu cầu tố mạnh hơn nữa, bởi vì giáo dục không thể ma nớp, C.O đã đồng ý, và chỉ mới đi mấy đường sơ khởi, cảm ơn bạn cho thêm tài liệu. Bạn chỉ mới nghe nói, vậy chúng ta đợi xem có đúng câu nói ấy là có thật hay không, lúc đó C.O sẽ làm cho bạn bớt bất bình.

Bạn TRƯƠNG CẦM MINH (Bình Long).— Hôm nào được về phép, mời bạn cứ lại tòa soạn đầu láo cho vui. Về việc cực khổ của một chiến sĩ, C.O hiểu lắm vì trong anh em tòa soạn cũng có nhiều người là chiến sĩ, và cựu chiến sĩ tác chiến như bạn vậy.

Thân kính,

CƠN ONG

Mang chó lừa đi bông khứa

Toàn thể đoàn viên phân bộ xe đồ nhỏ chạy đường Hàng Xanh Tân Hiệp có gửi thư đến Con Ong nhờ kêu giùm trước Tòa Ông Lớn như sau:

Trên lộ trình từ Hàng Xanh đến Tam Hiệp 60 đoàn viên cùng gia đình họ sinh sống bằng nghề chuyên chở hành khách. Nhưng thời gian gần đây có một số xe nhà, đa số là dân kaki, khi mặc bình phục khi mặc thường phục và đem theo vũ khí, đứng chặn đầu bến để rước khách. Dân xe lam, xe đồ đã nhiều lần van nài, nhưng họ vườn cứ lờ đi. Và nhiều vụ đụng độ bằng tay chân đôi khi bằng súng đạn diễn ra giữa hai giới hành nghề chân chính và giới hành nghề lậu thuế.

Ngày vừa qua, một bố nhà ban vận thường phục lái chiếc Daihatsu số ED, đã chặn đầu chiếc xe Honda số EO4035 tại ngã tư hăng giấy Long Bình để cướp khứa. Thấy bị cướp khứa ngang xướng, ông tài Honda liền phản đối. Thế là ông tài Daihatsu liền rút súng Colt ra bắn luôn một phát đề thị oai rồi cho xe chạy.

Nghe đầu như ông tài Daihatsu là một vị quan ba.

Vậy kính mong các quan trên đèn giới soi xét, tìm biện pháp chấm dứt những vụ cướp khứa ấy để cho dân lao động kiếm ăn trên con đường này được nhờ.

Đánh đấm ra tiền!

Quân nhân L.C.M thuộc KBC 7093, có khiếu oan cho một người em của ông đã bị bọn cường hào ác bá áp bức như sau:

Nguyên ngày 22-1-71, cậu Lê Văn Hạnh, học sinh trường Trung Học Cộng đồng Đức Hòa, chở một đứa em từ xã Hòa Khánh về nhà một ông chú ở ấp Bình Thủy, bằng xe Honda khi đi tới giữa đường thì bị một ông lính tinh báo bắt giữ.

Bố cậu Hạnh hay tin liền đến chi khu hỏi thăm, nơi đây cho biết cậu Hạnh đang bị tra tấn. Người cha sợ hãi khóc lóc bỏ về. Sáng hôm sau, một nhân viên phòng nhì của chi khu tìm đến nhà báo cha cậu Hạnh rằng nếu muốn cho đứa con được tha thì phải lo 40.000.

Thế là ông già nhà quê chả biết kêu cứu vào ai, bèn phải bán tổng bán tháo các thứ đồ quý giá, gom góp được số tiền 14.500đ đem đi cúng đường tam báo. Sau đó, cậu Hạnh được trả tự do, nhưng thương tích đầy mình về phục thuốc cả tháng trời vườn chưa lành mạnh.

Dân quê khổ như rứa đó. Xin các cha nhà nước Đức Hòa đề ý giùm cho một tí và quynh bỏ bỏ những đứa khốn lịn kia đi.

Một cách ăn của đút hợp pháp

Một số những người dân tỉnh nhỏ ở miền Trung, trong đó có cả các cán bộ phát triển nông thôn đã bị móc túi một cách không kén không tróng. Y như là một sự cứng cỏi hèn. Chả là có một ông mệnh danh là nhà văn, nhà thơ, mỹ hiệu là Mặc Lang, phát hành được hai cuốn sách. Cuốn thứ nhất nhan đề «Đôi Bò» và cuốn thứ hai «những nét đẹp của xuân Tân Hợ».

Cuốn Đôi Bò phát hành trong năm 1970. Người ta đã ép buộc công chức và cán bộ mua với giá 120 tí một cuốn. Tháng 2-71, cái cuốn sách khi gió «Những nét đẹp của xuân Con Heo» lại ra đời, và quen mua thấy mùi ăn mãi, người ta lại bắt phải mua nữa. Nếu sách hay ho, thì cũng chả nói làm chi đáng này, nội dung chỉ gồm toàn những thiệp chúc Tết của các nhà hàng. Người ta gửi sách ở Quận. Dân chúng có việc đến xin giấy tờ cứ phải ẽ cõ ra mua như là một nghĩa vụ đóng thuế.

Không biết người nhà nước địa phương ở ăn chia gì mí lý tác giả không mà lại đi bắt dân chúng phải tiêu thụ những cái món văn hóa sọt rác đó?

Nỗi khổ tâm của cái sự đi lấy căn cước

Người ta được biết rằng, trong năm 1970, vấn đề đi lấy căn cước hết sức dễ dãi. Vì Quận nào cũng có một đoàn căn cước làm việc. Dân Quận nào tới Quận đó. Có khi dân Sài Gòn đi Biên Hòa chơi, tiện việc, ghé vô Quận Đức Tu, cũng có thể lấy được.

Riêng tỉnh Gia Định, không hiểu các đoàn căn cước làm ăn bê bối ra sao, bị dân chúng kêu, nên ông Tỉnh nổi giận bèn làm một phát cách mạng: bãi bỏ hết các đoàn căn cước ở mỗi Quận và tập trung hết về Tỉnh, đặt ngay trước mặt Ty Cảnh sát Quốc gia Gia Định.

Có lẽ rằng các xếp Lớn nghĩ là làm như rứa, để dễ bề kiểm soát các xếp nhỏ, tránh những sự bê bối, nhưng than ôi, các xếp Lớn lại quên không nghĩ đến những sự đi lại điều vợi của dân chúng ở các quận xa xôi hẻo lánh. Mỗi lần xếp dịch là mỗi lần túi tiền phải vơi đi.

Chẳng những thế, tác phong làm việc của các xếp nhỏ, dù ở ngay sát nách mặt trời, cũng không biến cải được chút nào hết. Giờ làm việc quy định là 8 giờ, nhưng thường thường 8 giờ 30, các xếp nhỏ mới lừng khừng tới và trên mồm hầy còn ngậm tăm, chắc là vừa mới đi đóp về. Trụ sở của đoàn căn cước lại đặt trong một con đường hẻm, rộng không quá thước rưỡi và dài không hơn 8 thước. Cái diện tích rộng bằng ba cái sà lim này, chứa khoảng 100 người, lớp chõ, lớp đeo chặt cửa sắt, tranh nhau nạp đơn từ lúc 7 giờ hơn.

Phòng nhỏ hẹp, người ta lại đống nghịt, tránh sao khỏi có những sự chỉ chớ, cãi nhau như mỗ bò. Các vị bạn dân lúc xướng danh lại nhỏ nhẹ một cách âu yếm nên trừ những người đứng hàng đầu thỉnh tai nghe thấy, chớ còn dưới hàng cuối thì đành chịu.

Sau khi chụp hình, lăn tay, đo đạc xong, mỗi người được cấp phát một cái giấy biên nhận hẹn 2 tháng sau trở lại lấy. Nhưng cái con số 2 ấy ít ra là phải nhân lên gấp 3 mới có thể lãnh được.

Thành thử ra dân nghèo cứ phải lo mếu mặt để chạy tiền, không phải để đút lót cho cái sự lấy căn cước, mà là để chi tiêu các thứ tiền giang đải cho các việc đi lấy lá bùa hộ thân vậy.

Nha Trang thơ mộng

Nha Trang được nổi tiếng nhất từ sau khi xảy ra cái vụ quan năm Lý Bá Sơ huy động đại đội binh mã tấn công Quân Y viện Nguyễn Huệ để hạ sát đốc tờ sách Hà Thúc Nhơn. Nha Trang còn nổi tiếng nhiều hơn nữa, vì những nét thơ mộng của cái nền cướp bóc, giết người. Đã có hai vụ giết người vì cây ngoài bãi cát mà cho tới nay vườn chưa tìm ra được thủ phạm.

Người dân Nha Trang cho biết rằng, bọn du thủ du thực lộng hành ghê gớm nhất là ở xóm bên xe Saigon. Chúng ăn hàng ngay cả giữa thanh thiên bạch nhật, coi luật pháp như nơ pa, và coi ông Lý Bá Sơ chả ra con cóc cộ gì hết.

Anh nào đi xe Honda, Suzuki láng trắng qua đó là bị chúng dùng cây gỗ phang cho vỡ đầu rồi cướp lấy xế phóng đi mất dạng. Liền bà phụ nữ con gái, đeo nữ trang cũng bị chúng cướp giật nhanh như máy.

Hạ tuần tháng 2 vừa qua, có một anh quân nhân từ Banmethuot trở về ghé qua Nha Trang để hôm sau đi Qui Nhơn thăm gia đình. Anh không có tiền mượn ô-ten, đành phải thuê một cái ghế bố ngủ đờ. Có một cô gái đi ngang qua, đứng bắt chuyện với anh. Không ngờ cô ả này lại là nhân tình nhân bánh của bọn lưu manh kia.

Thế là bọn côn đồ nổi máu ghen, sáu bảy tên xông lại ỳnh anh ta một trận mũi ăn xỉ đầu đầu ăn lục tàu xá. Một giờ sau Quân Cảnh mới đến để lập biên bản, nhưng bọn côn đồ đã chạy mất dạng từ khuya.

Thành phố Nha Trang bị giờ thơ mộng như thế đó.

Nó có rất nhiều hứa hẹn trong tương lai để vượt Saigon về phương diện cướp bóc.

Văn chương phải có sự kiến tạo

«Văn chương phải có sự kiến tạo, nếu không có sự kiến tạo thì đâu còn phải là văn chương». Thưa đó là một lời tuyên bố của ông Ngoại Trần

văn Lâm, trong buổi tối dự lễ kỷ niệm 25 năm thành lập của Tinh Việt văn đoàn, được tổ chức tại trường Quốc Gia âm nhạc.

Các cử tọa đại đa số là những nhà trí thức khoa bảng hạng nặng. Ông nào hạng bét cũng phải có cái bằng «sách ca-ca» trở lên, và toàn là những tay tổ của các hội gọi là Lolita Club hay Lai-on Club.

Chủ tịch nhóm Tinh Việt văn đoàn là bố Phạm đình Tân, một người mà trước đây vài ba tháng đã bị người ta kiện về tội đạo văn. Chả là ông Tân có mượn một tay thợ dịch về dịch các tác phẩm hay ho của ngoại quốc để xuất bản. Troag điều kiện hợp tác, ông Tân có qui định rằng, khi sách in ra phải để tên chung. Tên dịch giả và tên ông Phạm đình Tân.

Nhưng khi cuốn sách thành hình, thì ông Tân đã gạt phăng tên dịch giả ra ngoài, chỉ còn lại có trần sư cụ cái tên Phạm đình Tân mà thôi.

Dịch giả ức sừn đã nhờ các báo chí bới um xum, và còn dọa sẽ lôi ra trước ba tòa quan lớn. Đó là một cái sít căng đàn thú nhất về phương diện văn hóa, trong năm con Chó.

Trước đây, dưới thời ông Diệm, Tinh Việt văn đoàn, nhờ quí của Phủ Tổng Thống, xuân thu nhị kỳ, thường tổ chức những giải thưởng văn chương. Nhưng thiên hạ, nhất là giới cầm bút, chả ai muốn đây. Đến nỗi rằng, thay vì tác giả phải gửi tác phẩm đến để xin tham dự, thì Tinh Việt văn đoàn lại tự động chọn ra các tác phẩm để cho trúng giải.

Cuối năm 1958, Tinh Việt văn đoàn đã lựa chọn một tác phẩm của dân biểu Kaki Nguyễn văn Cần làm giải nhất! Tới ngày phát giải, ông Cần không thèm tới lãnh giải mà li còn chửi rầm lên rằng: «Ai thêm dự! Tới lãnh làm chi cho bản tay! Tới tới lãnh giải chả hóa ra tôi bằng vai phải lứa mí bọn quan?» Ban Giám Khảo, rồi cái quan nhơn quan bé tới dự cuộc phân phát giải thưởng bữa đó đã bê mặt và lúi thủi ra về và từ đó kịch đến già không dám đây với nhóm Tinh Việt nữa.

Thế mà bị giờ người ta lại tới ăn mừng lễ kỷ niệm 25 thành lập của Tinh Việt văn đoàn. Và ông Ngoại lại tuyên bố rằng «văn chương là phải có sự kiến tạo.»

Kiến tạo cái mốc khô gì. Nền văn chương ấy là một nền văn chương cốp pi công phọc.

Nhưng biết đâu câu nói đó lại chẳng là một lời chửi xéo các cha ở Tinh Việt.

Dân Củ Sấm ăn quyết

Từ trước đến nay những tên lính Mèo và Củ Sấm thiếu giáo dục đã chơi tên dân Anamta nhiều quân khá đau. Dân Anamta có kêu lằm cũng cóc đi đến đâu, giới thẩm quyền đồng minh và Anamta vườn cứ mủ ni che tai, việc đứn nào, mặc mẹ đứn nấy giải quyết.

Bởi vậy nên những tên lính và ngoại kiều được thế, càng ngày càng làm dữ chẳng coi pháp luật ra cái khi khô gì.

Mới đây một anh Hàn Kiều tên Jim Ke (đại diện Giám Đốc hãng thầu General Pipe Supply Co. đã chơi trò ăn quyết đéo lường thật là trắng trợn, mà nạn nhân muôn đời vẫn là một ông công dân Anamta.

Theo người hiểu chuyện cho biết, anh Hàn Kiều này cách đây 3 năm có thuê của ông Nguyễn Đình một miếng đất 8 sào ở ấp Xuân Quang, để làm nơi chứa đồ phế thải của quân đội Mèo. Theo giao kèo, thì hãng trên phải chi cho ông Đình 3 tháng trước là 180.000 xin, sau đó mỗi tháng chi 60 xin.

Nhưng kể từ tháng 9-70 đến nay, tên Jim Ke đã trắng trợn cúp luôn cái khoản tiền thuê đất, mặc dù vẫn xử dụng đất của ông Đình đều đều. Ông Đình cóc biết làm gì hơn là làm đơn thưa tên Củ Sấm ăn quyết trên nơi chính quyền địa phương và tòa Đại Sứ Đại Hàn, nhưng hai cơ quan văn tinh bơ điềm nhiên tọa thị.

C.O mong rằng ông Đại Sứ Đại Hàn nên dàn xếp ổn thỏa vụ này. Để một con dân nước mình sang tận ngoại quốc ăn quyết đéo lường, ông không sợ ở ứ cả quốc thế sao?

Một tuần người Bảy ngày việc

● THIÊN KHÔI

Phó Vương đi Khe Sanh

Ông Phó Vương đã làm một chuyến đi Khe Sanh lần đầu từ khi có cuộc viễn chinh... Tây tiến của ta. Đáng lẽ ông đi sang ngay xứ Lào để quan sát cuộc hành quân bên đó, nhất là ông tính bay trên vùng đồi 31, ngọn đồi máu, chiến trường lớn nhất giữa ta và Việt Nam Cộng Sản. Nhưng... rồi theo lời khuyên nhủ của Trung Tướng Hoàng Xuân Lãm, tư lệnh vùng I : «Nguy hiểm lắm. Phó Tổng Thống đừng sang bây giờ...» và Phó Vương chẳng biết có «được lời như cời lằm lòng không» đã ở lại. Tuy nhiên Phó Vương cũng cho hay rằng : một ngày không xa đây ông ấy sẽ qua Lào.

Ông Phó Vương vốn người Sơn Tây. Nhà Thơ Quang Dũng, nhà thơ hào hao một thời kháng chiến cũng người Sơn Tây. Chính Quang đã đem nhiều hình ảnh xứ Sơn Tây vào thơ của ông nhất và Quang Dũng cũng từng làm những chuyến Tây Tiến... và để lại cho đời một bài Tây Tiến tuyệt hảo. Ông Phó sẽ đi Lào, để từ đất Lào ông : Mắt trông gửi mộng qua biên giới. Đêm mơ Hà Nội dáng kiều thơm». Mơ Hà Nội rồi ước ao. Về với Saigon năm lúa vàng».

Chưa ai rõ vì sao tới giờ này ông mới tính đi thăm mặt trận Lào, phải chăng vì lời tiết lộ của ông nghị già gân : «Mỹ nó xỏ lá, nó đen con bỏ chợ không yểm trợ cho mình ở Lào làm mình lún nh».

Từ trước đây ông Phó cũng tiên đoán là ta có thể bị sa lầy ở Lào, nay thấy ông nghị già gân nói rất hợp ý mình nên ông bèn đi Lào, để kiểm chứng. Nhưng tới Khe Sanh, ông đã bị tướng Lãm ca vọng cổ : «Xứ Lào nguy hiểm lắm người ơi». Nhưng tới vùng tiền phương này, ông cũng đã nhận định được rằng. Toàn bộ cuộc hành quân ở Ai Lao tùy thuộc vào vấn đề tiếp liệu hỏa lực yểm trợ của không lực Hoa Kỳ nhất là B52 ».

Ông Kỳ không những là một nhà quân sự, một người mẫn chính trị, mà ông còn là một... tâm lý gia, sau khi đã là một « thi sĩ ». Ông nói rằng nên thông báo cho dân chúng cả nước biết là ta có thể bị tổn thất nặng, vì chiến trường Ai Lao là một chiến trường quan trọng, có thể quyết định được cuộc chiến tranh, và đây là cuộc đương đầu thực sự giữa Bắc và Nam VN ».

Ông Phó Vương nói rất đúng, đáng lẽ ta phải sửa soạn tâm lý trước cho dân chúng cả nước. Vì con của dân chúng cả nước đều hầu hết có mặt tại chiến trường Lào, mà nguyên một trận đồi 31 đã làm tâm lý quần chúng rung động và đau xót : «Con của họ chết vì quê hương VN trên đất Ai Lao.. Có lẽ vì thông cảm được niềm đau xót đó, nên

trước đây Phó Vương có nói : «Thà đem quân đồ bộ BV còn hơn đem quân qua Ai Lao», vì những người Việt có chết cho quê hương đất Việt cũng được chết trên đất Việt.

Sau một ngày ở Khe Sanh, Phó Vương đã về Saigon và lại tiếp tục «uống nước với».

Bộ ống loa bị xé phay trên bàn mổ TV.

Bộ ống loa của ông lang tây Ngô khắc Tỉnh lại bị đem xé phay trên bàn mổ Thượng Viện. Chẳng hiểu đây là lần thứ bao nhiêu bộ ống loa bị xé phay như vậy. Các Nghị sĩ, hay các đồ tể sau khi đã «phanh thầy xé xác» để bày ra bộ đồ lòng của Bộ ống loa như bê bối sai lầm trong chánh sách thông tin đại chúng. Khuynh đảo báo chí bằng cách mua chuộc, tịch thu bừa bãi kiểm duyệt trá hình. Đồ tể chánh, Vũ văn Mẫu đã đem con dao và cái búa thật lớn để hạ nhất dao đầu tiên : «kể từ ngày nền đệ nhị Cộng Hòa được thành lập, chánh sách thông tin không ngớt đi giạt lùi, trái với tinh thần dân chủ, phân lại Hiến Pháp. Hiến Pháp đã nhóm lên trong lòng dân chúng một tia hy vọng khi công nhận quyền tự do ngôn luận, tự do tư tưởng. Nhưng tia hy vọng đó đã bị sớm dập tắt sau 2 năm đạo luật về báo chí ra đời. (Luật này dù công nhận tự do báo chí nhưng còn dự liệu nhiều chế tài hình sự nặng hơn cả Thời Pháp Thuộc).

Sau nhất dao là nhất búa. Đồ tể Mẫu đã cho rằng những biện pháp Hành Chánh do Bộ Thông Tin vận dụng đã kiểm soát báo chí không những đi ngược lại tinh thần tự do ngôn luận mà hành pháp đã minh định lại còn ngăn chặn ý nguyện của dân chúng không được thông đạt với chánh phủ, và che đậy sự thực không cho dân chúng được biết, hành động như vậy là phân bội phủ phàng quyền lợi quốc gia, là đào thêm chiều sâu, chiều rộng hố chia rẽ giữa dân chúng và chánh phủ.

Sau đồ tể Mẫu là đồ tể Hồng sơn Đông. Đồ tể Đông bước vào năm thứ tư của nhiệm kỳ đã chịu mồ miêng hơi nhiều, chứ không còn giữ thái độ... thật nẫu Đông như ba năm trước. Đồ tể Đông còn là Chủ nhiệm tờ báo «cải tiến đột» hiện bị tịch thu cách nhật (tịch thu vì lập trường của phe Lý quý Chung chứ không phải của đồ tể Đông). Nghị Đông đã chê bai Bộ ống loa hữu danh vô thực, chánh sách của họ là chánh sách đàn áp đối lập, một chánh sách đàn áp mù quáng, bất chấp luật lệ, lẽ phải (đã mù quáng thì lẽ dĩ nhiên phải bất chấp luật lệ, lẽ phải, ông Đông xài chữ dư... hơi nhiều) Nghị Đông cột trách nhiệm cho ông

được sự **Tổng Trưởng** và **ché Tổng Trưởng** thiếu khả năng điều hành bộ này. (Yêu cầu Chánh Vương khi cải tổ nội các nên mời ông Đông giữ Bộ Thông Tin).

Nổi lời ông Đông còn có ông nghị «thế đứng hai chân» Tôn thất Đình và nhiều đồ tể khác. Những lời nói của các đồ tể làm cho nhiều đại diện Bộ Thông Tin ngồi đàng sau đầu tể cả người.

Ông Dược sự Tổng Trưởng vốn là người hiền lành, nhưng bị phang hoài chắc ông sẽ vùng lên «đòi quyền sống» sự vùng dậy của ông Tổng Dược Sự hẳn sẽ có nhiều chuyện lạ.

Không một lời bàn

Ông Nghị Trương tiến Đạt vừa phang ông Trung tá Phạm văn Khanh, chỉ huy trưởng trường cán bộ chiến tranh chính trị một phát nặng nề.

Ông Nghị Đạt đã nhờ ông chủ tịch Thượng Viện chuyển lên Chánh Vương tội trạng của ông Tá Khanh. Tội trạng được liệt kê như sau :

- 1) Có nhiều hành vi tham nhũng, thói nát.
- 2) Thiếu tác phong gây ảnh hưởng nguy hại tới tinh thần cán bộ CTCT.
- 3) Xử dụng quân nhân, quân xa vào việc riêng cho gia đình.
- 4) Tỏ chức khiêu vũ khỏa thân.
- 5) Kích động đám ô ngay tại đại giảng đường của trường.

Tướng lãnh bị Nghị Sĩ chơi còn chơi với, thì Tá mà bị chơi chỉ có nước xách súng sang Hạ Lào. Ông Đạt hứa hẹn sẽ phôi bày mọi bằng chứng công khai. Chẳng hiểu ông Tá này có thách ông nghị đối thoại công khai chăng ?

Cuộc gặp gỡ Bunker, Già Gân

Người tù lạnh Bunker đã thân chinh tới nhà ông Nghị già gân để đối thoại. Nhưng chỉ là đối thoại kín.

Cuộc đối thoại có lẽ chung quanh vụ ông Nghị già gân tố người Mỹ xỏ lá, xúi quân VN qua Hạ Lào rồi bỏ rơi không yểm trợ. Nghị già gân 2 lần làm tờ tướng, nên biết Mỹ hơi kỹ, lời nói của ông già gân phải nặng ký, do đó mới làm cho ông tù lạnh hé môi sấu. Đường như ông tù lạnh thờ bán sống là người Mỹ bao giờ cũng giữ ven lời cam kết với VN, và người Mỹ sẽ yểm trợ không lực VN tới mức tối đa.

Nhưng nguồn tin lạ cho rằng, ông Bunker lại muốn dắt tay ông già gân lên ngồi ghế tể tướng lần thứ ba. Chờ xem ông già gân ra thông cáo về vụ họp mặt với người làm «tung động VN này»

Cuộc chiến tranh... vì tù binh

Tờ Điều Hâu — tờ báo của lính vừa cho hay là cả một phi vụ Mỹ đã ném bom chuồng quanh một chiếc trực thăng bị hạ để cứu 2 phi công Mỹ, trong lúc cách đó 2 cây số, cả một tiểu đoàn quân dù VN phải đương đầu với một biển người CS Bắc Việt đang tấn kích đời.

Ý nghĩa bài báo nói lên ý chí cao cả của không lực Mỹ, thà cho cả 1 tiểu đoàn VN về quê, chứ không thể để cho 2 phi công Mỹ đi tàu suốt được.

Ý nghĩa cao đẹp đó lại vừa được thể hiện qua một lời tuyên bố của một ông Nghị Mỹ, ông Vance «Nếu Mỹ đòi BV trả được hết tù binh ở cả Nam và Bắc VN. thì sẽ rút hết quân ngay»

Như vậy cuộc chiến và người Mỹ đang theo đuổi ở VN trong ý nghĩa cao đẹp chặn làn sóng đỏ xuống vùng Đông Nam Á, đã bị giảm lược vào cuộc chiến tranh cứu tù binh. Nếu Nixon theo lời «khuyến cáo» này, chẳng hiểu những lời cam kết của Mỹ từ thời ông Kennedy còn giá trị không đây ?

Restaurant AEROPORT

Một tửu lâu : Sang trọng, Rộng rãi, Có máy lạnh
Dành để quý khách mọi giới : quốc nội, quốc ngoại dừng chân : đón tàu, đi tàu, tiễn đưa người thân tín thưởng lãm những món Việt Nam và Âu Mỹ.
THƠM NGON — TINH KHIẾT — NÓNG HỒI
Đặc biệt có nhiều điện thoại để quý vị liên lạc với gia đình kịp thời khi máy bay cất cánh :

TĐ : 22.881 : - 336-337-338-339 Tân Sơn Nhất — SAIGON

Đón đọc tạp chí Nghiên cứu Văn Học

- Nghiên cứu phê bình sáng tác sinh hoạt Văn Học
- Diễn đàn ngôn ngữ và tư tưởng Văn Học
- Nhận diện thường xuyên vóc dáng hiện tình Văn Học.
- Chủ nhiệm : L.M Thanh Lăng
- Với sự cộng tác của Vũ Hạnh, Nguyễn văn Trung, Nguyễn Sa, Nguyễn Thị Hoàng...

SỐ 1: VĂN NGHỆ ĐEN phát hành 15-3-1971

VẬN MỆNH VIỆT-NAM

QUA ÁNH SÁNG THẦN SỐ HỌC

(Tiếp theo kỳ trước)

Tôi chỉ thuật lại câu chuyện ở đây theo điều mắt thấy hoặc tai nghe chứ không có ý truyền bá hay quảng cáo môn địa lý mà tôi chưa được may mắn gặp danh sư chỉ cho thật rành. Về chuyện long mạch thì ngay ở Saigon đây trước tết năm Mậu Thân đã xảy ra một chuyện mà rất tiếc là tôi chỉ được nghe lại nên thuật lại với tất cả các sự dè dặt thường lệ, nghĩa là tôi chỉ thuật chứ không chịu trách nhiệm và sự chính xác của truyện. Rất mong được sự chỉ bảo của vị nào trong cuộc hay biết rõ vấn đề.

Trước và sau khi xảy ra biến cố Việt Cộng tấn công thành phố Saigon vào dịp Tết năm Mậu Thân, tôi ở xa Saigon nên chỉ được nghe kể lại câu chuyện sau đây. Ngay khi vị Tổng Giám Đốc Cảnh Sát Quốc Gia là Thiếu Tướng Loan bị thương và nhất là khi một số các sĩ quan cao cấp của ngành Cảnh Sát và Quân Đới bị tử thương ở Cholon thì dân chúng xi xào về vấn đề long mạch, một anh bạn, tôi không nhớ là ai cho tôi hay là các vị giới chức ở Tổng Nha muốn đào một cái hầm để làm BCH khi chiến đấu, nhất là để bảo vệ các phương tiện truyền tin cho được thật an toàn khi bị pháo kích. Vị trí được lựa chọn rất thuận tiện về mọi mặt nhưng có người ngăn cản vì cho rằng nơi đó có long mạch không nên phạm. Là những chiến sĩ gan dạ không bao giờ tin chuyện siêu linh các vị hữu trách cười chế nhạo và cho tiến hành công tác. Kỳ thay khi đào sâu xuống đất thì không hiểu nước ở đâu trào ra quá nhiều. Ban đầu còn tưởng là dụng nhằm ống dẫn nước nhưng coi kỹ lại thì không phải. Vị TGĐ hay nhân viên hữu trách đành chấp thuận cho đi mời một vị địa lý có tài tới để sửa sai. Hình như có đàn tràng cúng vái và sự bất kính hay vì một lý do nào không rõ mà đa số các vị có dính líu đến vụ long mạch này gặp nạn. Nếu không phải là 1 con vịt cổ thì tác giả rất mong được nghe sự thật qua lời thuật của các vị trong cuộc.

Như vậy ta thấy dù ta có tin hay không đi nữa thì các câu chuyện về phong thủy vẫn có đất đứng vững chãi trong sinh hoạt của dân Việt đến thành ca dao như câu: Sống về mồ về mã. Ai sống về cả bát cơm.

Ta thấy Việt Nam ta là một vùng kết phát nhiều ngôi huyệt quý báu khiến cho các nhà cầm quyền người ngoại quốc như Tây và Tàu phải lo ngại tìm cách trừ yểm để mong được hưởng thụ lâu dài trên xương máu và mồ hôi nước mắt dân Việt nhưng chúng không hoàn toàn toại nguyện.

Con Rồng Việt rờn sóng Thái Bình

Chúng ta biết rằng ở Việt Nam có nhiều thế đất quý nhưng quý như thế nào? Các bạn thích tìm hiểu về phong thủy có thể tìm đọc cuốn sách dạy về Địa Lý của Thánh Địa Lý Tả Ao mới được quốc ngữ hóa từ chữ Nôm và đang bày bán tại các hiệu sách. Sách này có ghi một số ngôi huyệt quý và chỉ rõ cả địa danh. Rất tiếc là đa số đều ở Việt Bắc nên chúng ta chưa thể đến tận nơi để khảo sát. Và lại về thuật phong thủy biết là một chuyện có thể được mà quý kết phát lớn hay không còn tùy ở phúc đức. Chả vậy mà ta có

Bài của TRÙNG DƯƠNG

câu: "Tiên tích đức hậu tìm long, và Thánh Địa lý Tả Ao giúp cho bao nhiêu người thì được còn phần mình thì để đầu hồng đó thậm chí quyết liều chống lại mạng Trời để được kết phát tài vì sự kính sợ của người nhà mà hư hỏng hết.

Bây giờ chúng ta thử đọc một đoạn trong sách "Con đường nào của tác giả A.T.V., quyển nhất xuất bản năm Kỷ Sửu 1949, bản về thế đất quý báu của Việt Nam ta :

Nước Việt Nam ta có hai địa thế đặc biệt là hai miền đất phù sa do các sông lớn bồi đắp. Hồng Hà và Cửu Long Giang, lập thành Bắc Phần và Nam Phần Việt Nam. Nếu lấy khoa học địa lý mà xét thì cái đầu ở Nam còn cái đuôi thì ở Bắc? Nước Việt Nam được thấm nhuần bởi coa sông dài nhất lớn nhất trên thế giới. Nguồn nó bắt đầu từ bên Tây Tạng ở núi Hy Mã Lạp chạy sang bên Tàu bỏ ngọn về Việt Nam, há miệng ra biển Đại Thanh. Miệng Cửu Long vừa kết hiện ngọn khí đầu Cửu Long vừa hiện đủ hình thì nước Việt Nam có Tô xuất hiện. Thánh nhân ra đời giúp chúng sinh vào đường hạnh phúc.

Một con sông lớn như thế giới khởi nguồn nơi giải Tây Tạng cao như thế, dài như thế, lớn như thế ở hoàn cầu làm sao khỏi linh hiển dị thường?

Khoa địa lý dạy rằng hễ một dòng sông, bắt nguồn từ nơi đất địa hiện linh, núi cao ngàn năm không có người ở, rừng rậm ngàn năm không ai tới lui, phóng lượng sống nghìn ngàn năm không cạn, thì con sông ấy sẽ kết tụ nơi huyệt "Long Đảnh" một địa huyệt rất linh hiển phi nhiều về vật chất, cao siêu tốt bực về tinh thần. Ngọn Cửu Long Giang là một Bào Giang oanh liệt, oai nghiêm vừa tạo nên vốc vạc hoàn toàn lối rờn nân nay. Kết liên với các núi Cửu Long Giang xuất hiện ra 12 huyệt huyền diệu chấm đậm nét hùng vĩ trên địa cầu này.

Bắt đầu khởi kết tụ ngọn khí Âm Dương xây nền địa huyệt thứ nhất tại Thất Sơn. Chỗ ấy ba huyệt thiên tiên hiệp lại làm Nê hườn cung xuất hiện đúng ngay linh hiển Tam huê tụ đỉnh mùi hương lạ kỳ bay ra từ núi Sam đến núi Đag Trưng. Chỗ ấy là căn não của Cửu Long Giang nên nó được hưởng ứng theo luồng điện thiên nhiên, oai nghiêm từ bi, hùng vĩ, đời sau gọi là Kim Thành huyệt. Đó là huyệt dương đã hiện, Cửu Long kết liên với hai cốt núi âm phong cổ độc kết thành cặp mắt, Hà Tiên và Phú Quốc là Thủy Trung huyệt, Tây Ninh núi Điện Bà là Huỳnh Môn huyệt, hai danh núi ấy thuộc về âm, kết tụ ngọn khí tại Trung Ương tạo nên Âm Đường huyệt (Dương) để khai mở luồng điện quang cho các huyệt kia vừa ngưng tại lối miệt Long Xuyên, Bình Mỹ (một dãy) cũ lao lớn chạy dài từ Bình Mỹ xuống đến Cần Thơ)

Từ Kinh Thành huyệt phóng xuống mũi Cà Mau và núi Kỳ Vân, hai huyệt dương nữa; một bên thì thành sống mũi Cửu Long chấm đến Cà Mau (tức là Lâm Tuyên huyệt) một bên thì hàm rồng tại núi Kỳ Vân tức là huyệt Bích Ngọc. Đồng căn với hai

huyệt Âm, Thủy Trung, Huỳnh Môn huyệt ngưng tụ một huyệt thứ sáu, Bình Nam huyệt, tại núi Côn Nôn là chốt chốt của Cửu Long.

Sáu huyệt, âm dương vừa kết tụ ngọn khí thì tại Trung Ương huyệt, yết hầu Cửu Long, vừa khai mở gần Cần Thơ bây giờ, gọi là Trung Ương Cửu Long huyệt. Lâu lâu ba cửa mở ra, cửa Đại, cửa Tiểu, v.v.. Vừa thành tựu năm Nhâm Thìn 1892, khiến cho ba nguồn thủy, đứng tại Bình Nam châu chuyển động, làm cho các miền ở chính cửa khẩu phải bị nạn lụt (Vàm Cỏ, Gò Công, Bến Tre và các cũ lao nhỏ) ba ngày ba đêm. Đó là bảy huyệt linh thiêng chính gốc của xứ Việt Nam mới ngưng kết được lối rờn nân nay. Đứng giữa hoàn cầu sự linh thiêng tinh tạo như là đầu Cửu Long Giang, một nguồn Bào Giang thiên cơ đã định phải chói rạng sự huyền diệu như hạt nắng khắp bốn bề năm châu, Vì địa linh ấy mới sinh,

nhân kiệt, các vị thanh tố kim thời hể thuộc, âm mạng thì phải xuất hiện (chứ không phải giáng sinh) dạy đời trong ba huyệt âm (Thủy Trung Huỳnh Môn, Bình Nam huyệt) Còn thu còn thuộc dương thì phải xuất hiện ở Thất Sơn, Kỳ Vân và Cà Mau (Kim Thành Bích Ngọc, Lâm Tuyên huyệt) Nhưng dù âm hay dương, tại gần Cần Thơ cũng là kết tinh mới Trung Ương yết hầu Cửu Long, lập nền tảng bình phân vật chất cho nhân dân còn Kim Thành huyệt làm nơi kết tụ tinh thần cho Thánh Tô sẽ lập căn bản, ban rải mai Tử Bi, Bác ái, Minh Triết cho chúng sinh.

Bởi tạo hóa, bởi nguồn Thiên cơ đã định cho xứ Việt Nam ta được hưởng ân huệ của Cửu Long Giang cho nên chúng ta phải rút địa thế mà tính toán ra thành suy, hung kiết vận mạng của một nước, một giống dân. Còn ngoài Bắc phần Việt Nam là cái đuôi, Cửu Long lan tràn đến Vịnh Hạ Long là dứt tại cốt Hậu Đà của Long Vi huyệt, ngang Vinh lên Lạng Sơn, Cao Bằng, có nhiều hân mỏ và các tiểu huyệt đã hiện ra từ 4.000 năm nay bây giờ đã gần tàn rụi, bao đời oanh liệt các bậc tiền đế tiền vương đều lần lượt quy ân vào mây mù tịch tịch của thời gian.

Tạo Hóa có một định luật bất tuyệt là vạn vật sinh hóa tiêu diệt theo thời gian hết trời đến sụp, hết thành đến suy, hết cao siêu đến hồi hỗn loạn,

Việt Nam, việt nam là một xứ tùy vận mạng thiên cơ địa hậu, sanh được ở chỗ linh huyệt thiên nhiên của Tạo Hóa, thật lành thay, quý thay. Xứ tân tạo, nước tân tạo dân tân tạo. Kỳ hương sẽ phùng phát tại huyệt Kim Thành khiến cho chúng sanh trên hoàn cầu sẽ được hưởng mùi hạnh phúc nghìn thu. Đắt phú nguyên vừa kết thành tự nhiên các huyệt mạch được tích tụ khí Ngươn Thủy Trời Đất, khiến cho tất cả coa người, 9500, Nam Phần Việt Nam xu hướng theo đường đạo hạnh. Vì sao? Bởi xứ Việt Nam là nơi Thánh địa, Tạo Hóa đặt để Nam Phần Việt Nam đúng theo luật vũ trụ và nhằm trụ cốt huyền diệu ở trái đất này.

(kỳ sau tiếp)

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRỤ-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHÃN HIỆU TRÁI TİM

TIVI • RADIO • SERVICE

Sửa chữa các loại máy TIVI — RADIO — MAGNETOPHONE v.v...
Thợ lành nghề, có chuyên viên đến tận nhà điều chỉnh

PHOTOCOPIE — RONEO

— Nhận tất cả giấy tờ, tài liệu quý vị cần đánh máy hoặc quay Roneo và Photocopie điện tử
Việc làm cần thận, mau chóng, đẹp, giá phải chăng. Làm việc thường trực hàng ngày kể cả ngày lễ và chúa nhật từ 07 giờ đến 22 giờ

Xin quý vị liên lạc ngay

Hãng Sơn Hải Saigon — Điện thoại 23.596
Số 84c, 86, 88, Bùi Chu

Đĩa ngựa mỏ

Ai sai? đúng?

Sau khi cái tin Giao Chỉ quốc chúng ta có mỏ dầu lửa dưới đáy biển được ông nhà nước xác nhận một cách bán chính thức, thì tuần rồi đây hãng tin TMN lại tung ra một cái tin nghe vừa hấp dẫn vừa giật gân không kém: Anamta có cả mỏ Uranium nữa lận!

Ở thời buổi phi thuyền nguyệt cầu bay giờ thì đến đưa con nít lên ba cũng biết cái chất Uranium là quý hóa ghê lắm, mắc giá kinh khủng đó! Hóa cho nên vô được cái tin nóng hổi vừa kể, dân Mít đưa nào cũng mừng. Phen này Anam công hòa nhất định giàu đến nơi rồi. Đã có mỏ dầu hỏa lại dồi thêm cả mỏ Uranium thì đúng là trời thương cho dân Anam trở thành những nhà tư Bản gốc là cái chắc vậy!

Thế nhưng lúc nguồn tin hấp dẫn trên được báo chí đăng tải xong, ngài Thứ trưởng Kinh Tế Phạm Minh Dương lại lấy làm một sự chẳng hài lòng. Có lẽ bởi ngài Thứ trưởng nghĩ rằng vấn đề đó thuộc quyền ngài, ngài chưa hề tiết lộ mà đưa khác đã "hót" trước như vậy là láo quá, không có được. Nên chỉ ngài Thứ trưởng đã hùng dũng bác bỏ thẳng cánh cái nguồn tin về mỏ Uranium kia là láo khoét một trăm phần trăm, đừng ai thêm tin hết á!

Nhóm Con Ong đâm ra hoang mang tợn: Một đảng bảo nhất định có mỏ Uranium ở Anam công hòa và đang bị Mèo nó khai thác lậu, một đảng dạy nhất định không có gì hết tởi!

Và theo đúng luật tạo hóa thì giữa hai đảng tất nhiên phải có một đảng nói đúng và một đảng nói sai! Báo đồng nghiệp tung tin vịt thì tội nghiệp quá, lương tâm cắn dứt chịu gì nổi! Nhưng nếu cho rằng ngài thứ trưởng nói sai thì cũng không ỡ. Bề gì ngài cũng đường đường là một vị quan lớn trên chỉ có quan Tổng Ngọc dưới đến ngài ngay thì có bao giờ ngài chịu nói trạt đầu!

Ký giả... Thích Đức Nghiệp!

Tới nay thì tình trạng rạn nứt giữa phe phái của sự vụ Tâm Châu mí lị phe phe phái của sự vụ Đức Nghiệp, Minh Thành đã trở thành vỡ nát hẳn hoi không còn cơ hội hàn xì được nữa. Nhờ sự vỡ nát đó mà báo chí mới có đề tài loan truyền suốt mấy ngày liền để gọi là giúp đỡ độc giả giải khuây bớt nỗi ưu tư về những tin chiến sự đang hồi đẫm máu ác liệt bên Lào cũng như bên Cam bu chia.

Tuy nhiên, việc báo chí đăng tải những cuộc xô sát gay gắt của nội bộ nhà chùa lại khiến cho sự vụ Đức Nghiệp lấy làm phật ý. Sự vụ cho rằng thuật lại việc lũng củng của nhà chùa một cách trung thực quá thế là làm nguy hại tới đạo pháp làm giảm uy tín của các bậc chân tu đang lãnh đạo Phật pháp, là vô học không biết gì hết tởi vân vân.

Si và báo chí đã đời rồi, sự vụ Đức Nghiệp mới phát bồ đề tâm mà khoe rằng trước kia người cũng từng mần nghề ký giả, một thứ ký giả chân

chính trăm phần trăm, người đã từng giữ trọng trách rất bự trong nghề báo là mần chủ nhiệm kiêm luôn chủ bút của tờ Quảng Đức. Tờ báo Q Đức của người sống lâu được những hơn hai tháng lạng, ghé chural

Xin đề nghị: Nghiệp đoàn chủ báo của DB Ngô Công Đức và 2 nghiệp đoàn ký giả VN, Nam Việt nên tới rước sự vụ Đức Nghiệp gia nhập nghiệp đoàn mau. Cam đoan sẽ khảm khá hơn.

Dứt khoát

Cũng vẫn chuyện về sự vụ Đức Nghiệp: Sau mần si và báo chí, sau mần khoe tài mần ký giả, cũng như sau mần khoe là sắp áp dụng kế hoạch hành quân mệnh danh "Thiên Long bát bộ" để hạ đo ván đối thủ T.T. Châu; bậc chân tu Đức Nghiệp bỗng được một tên thợ viết phóng văn rằng sự vụ quan niệm ra sao về Ông tướng sứt răng sắp ra tranh ghế số một kỳ này? Sự vụ sẽ ủng hộ hay là chống ông?

Nghe xong câu phỏng vấn ngang xương vừa kể, sự vụ Đức Nghiệp không hề suy nghĩ gì cả đứng phắt ngay lên dùng thuật khinh công bay ra sân, đá văng tằm bia kỷ niệm ngày ông tướng sứt răng đặt viên gạch đầu tiên xây Quốc Tự với tư cách là vị sếp lớn hồi đó.

Hành động kể trên của sự vụ Đức Nghiệp quả đã chúm ng tở Ngài có lập trường dứt khoát ghê lắm. Chẳng hiểu ơn trên có chịu ghi cho sự vụ điểm tốt không? Chờ xem sẽ biết!

Hồi Dương Liệt Lão vẫn chưa chừa...

Vụ 40 PB Biệt Kích và quả phụ từ Tây Ninh kéo đến Nhà Hát Tây hăm tở thiếu, mỗ bụng, đề đòi được hưởng quyền lợi Phế Binh xảy ra cuối tuần rồi, dĩ nhiên khiến cho cụ bầu gánh cái lương miệt công trường Lam Sơn đã phải lo lắng phờ rầu

Theo nhận xét ngay tình của phái viên Con Ong, thì bữa đó cụ bầu gánh Hồi Dương đã có nét mặt nhăn nhó thảm hại lắm. Cụ hết chạy ra lại chạy vô, cụ lúng túng không biết phải giải quyết ra sao cho xuôi rớt vấn đề. Cuối cùng, trong óc chợt lóe lên câu châm ngôn "có tiền mua tiên cũng được hưởng hồ là phế binh", cụ nhảy vọt lên văn phòng đếm đủ hai chục sấp chi vào bao thơ dâng hoàng rồi lại nhảy xuống trao ch nhóm phế binh đang ăn vạ ngoài cửa rạp... để kêu bản hối lộ chút đỉnh tiền xe pháo, về đi cho rảnh nợ..

Khốn nỗi cả nhóm phế binh chẳng người nào chịu cầm cái bao thơ hối lộ của cụ bầu gánh cả, khiến cánh tay cụ mồi gần rụng xương vì đưa ra ngoài không khí hơi lâu.

Do đó, cuối cùng cụ bầu Hồi Dương đành ph rứt về vậy cùng với cái bao thơ đựng hai chục xấp vẫn còn nguyên si đủ số.

Vẫn theo sự nhận xét ngay tình của phái viên Con Ong, lần hối lộ ế này đã khiến cụ Bầu Hồ Dương của gánh cái lương Nhà Hát Tây bị chu ngay với lần cụ tặng 2 xấp cho anh phế binh cụt giò nhưng bị trả về hồi năm ngoái.

Phái viên Con Ong nghĩ: Cụ bầu đừng buồn. Không nhận càng may chứ sao. Tháng 8 sắp đến nơi rồi, hai chục sấp cũng giải quyết được nhiều vấn đề trong mùa tranh cử lắm chứ bộ!

QUẠT MỒ

Hi vọng lắm

Sau khi ông nhà nước chấp nhận tinh thần sửa sai, rút lại sắc lệnh 006 quy định thể thức thi hành luật báo chí, vấn đề thông tin báo chí đã trở nên một vấn đề làm nhiều người đặc biệt lưu tâm. Đó là vì năm 1971 là năm quan trọng, sắp diễn ra 2 cuộc bầu cử của Viện Dưới và Phủ Đầu Rồng. Mà mỗi lần có bầu cử thì vai trò của báo chí dĩ nhiên phải trở thành một vai trò chủ chốt, mang nhiều tính cách quyết định. Do đó thiên hạ lưu tâm đến vấn đề thông tin báo chí bây giờ là phải, là hợp tình hợp lý ghê lắm. Ông nhà nước muốn lưu tâm để kiểm soát được báo chí nhiều chừng nào tốt chừng đó là có lý của ông nhà nước. Con nhà báo muốn được xài võ tự do in hết các nước dân chủ tiến tiến cũng có lý của mình không ai chê trách vào đâu được.

Nói như thế không có nghĩa rằng luật 1969 ấn định quy chế báo chí của Anamta hiện đang áp dụng là toàn thiện toàn mỹ. Công tâm mà nói luật 1969 quả còn khá nhiều khe hở, khá nhiều sơ sót có hại cho nhà nước nhưng cũng chẳng mang lại lợi lộc gì cho giới báo chí chân chính,

h'ra nên, việc các bộ lão viện tăng trên đang dự tính nộp bản tu chính luật báo chí là hợp đúng đắn lắm, nhóm Con Ong hoan nghênh hết mình. Đồng thời nhóm Con Ong cũng tin rằng người đang dự trù xin tu chính luật báo chí tức Bì Lão Hồng Sơn Đông chắc chắn sẽ không thể xây ra những "sáng kiến" nâng bi Phủ Đầu Rồng để đá giò lái giới báo chí được. Vì dù sao bộ lão H.S.Đ. cũng đang là chủ nhiệm một tờ nhật báo lận mà. Cũng như bộ lão Đặng Văn Sung chủ tịch ủy Ban Thông Tin. Ngoại giao kiêm chủ nhiệm một đại nhật báo đông rao vật nhất nước, không lẽ lại đại đột đến mức đưa dao cho người khác đâm mình sao? Lành thay!

Thương cho Tướng Đồng

Trong cuộc kinh lý tỉnh Kiên Giang mấy ngày vừa qua, quan tướng Phạm Văn Đồng thương thơ bộ lính què, nhân khi tiếp xúc với một số đồng quả phụ tử sĩ, bị các chị em gái góa này chất vấn sao không chịu lập làng quả phụ... quan tướng lúng túng chót buột miệng cương ầu rằng:

"Bây giờ xã hội xuy rồi ghê lắm, nạn hiếp dâm ngày càng lộng hành ời lù lộng, lập làng cho các chị ở lỡ xảy ra tai nạn bẽ hội đồng thì sao?"

Có thể câu ranh ngôn kể trên của quan thượng hơ bộ lính què cũng có lý phần nào, nhưng vót cương vị của một ông quan Thượng Thơ thì đúng ra chả bao giờ nên để phọt khỏi hàm răng như thế. Hàng ngũ gái góa miền Tây bị chạm tở ái huỳnh huých, đăm đơn kiện tới cứu trùng tướng cũng không lấy gì làm lạ vậy.

Có điều, trong cuộc tạc giảng nời giận tập thể của đảng gái góa miền Tây này, có khoản ấn định rằng trong một kỳ hạn 7 ngày quan tướng Thượng Thơ phải ăn năn rút lời nếu không đưng trách, hậu quả sẽ khó biết đâu mà lờn ng được.

Ồ hô! Đúng là kẹt hơng hừm rồi vậy! Sách v, chẳng có câu "Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy" đó sao? Quan tướng đã chót vọt miệng ra rồi, vót lại đâu để đầu gì? Đưng nói 7 ngày, ngay đến 7 niên, 7 ti niên... liệu có nỗi thứ phi thuyền tới tận ào đ'ời kịp câu nói của quan tướng đang bay xa dần trong không khí để mà si tốp lại nó chẳng? K'ay thay!

CON ONG

CHIA VUI

Được hồng thiệp của anh chị PHẠM XUÂN NINH tức thi sĩ HÀ THƯỢNG NHÂN báo tin lễ thành hôn cho trường nam:

PHẠM HOÀNG CHƯƠNG
đẹp duyên cùng
PHẠM QUỲNH MAI

Thứ nữ của anh chị PHẠM THANH SƠN ĐIỆP. Hôn lễ sẽ cử hành ngày 17-3-71 (tức 21 tháng 2 Tân Hợi).

Thành thật chia vui với các anh chị NINH — SƠN ĐIỆP. Xin cầu chúc cho hai cháu MAI CHƯƠNG thương yêu nhau trọn đời.

Vợ chồng NGUYỄN VĂN MINH
và tòa soạn CON ONG

THỦ KIỂM ĐIỂM LẠI THÀNH TÍCH KINH TÀI CỦA CHÍNH PHỦ HÔM NAY

Qua các biện pháp kinh tài từ hơn một năm nay, điều đầu tiên mà dân chúng nhận thấy, là chính phủ thiếu thành tích.

Ngày 26-2 tăng giá xăng lên 2đ một lít, dân chúng đang kêu trời như bọng, thì ngày 5-3, Tổng Ngạc lại ban hành một loạt 7 biện pháp mới về kinh tế tài chính, toàn là những biện pháp... chết người!

Nhân dịp này, để dân chúng có cơ hội ghi ơn chính phủ ta, Con Ong xin làm một phát kiểm điểm sau đây về thành tích kinh tài của chính phủ hôm nay.

Móc túi phi pháp

Chính phủ hiện tại, cái hình phủ có cặp tài từ ất ăn ảnh tivi là Kim Ngọc Bích Huệ, đã chính thức trình làng đề ngời vào ghế lớn ngày 1-9-1969, đã gần được một năm rưỡi.

Trình làng đầu tháng 9, thì ngày 23-10, làm ngay 1 phát tăng thuế kiểm ước, khiến trên 1500 loại hàng tăng giá kinh khủng. Riêng giá xăng tăng giá gấp đôi, từ hơn 9đ, tăng lên 22đ. Nhưng bị chửi quá, mấy hôm sau bèn hạ xuống còn 20đ một lít.

Trong cái sự hạ giá mấy hôm sau này, có một việc khó hiểu. Ấy là giá xe Lam ba bánh, trước 23-10 mỗi chiếc có hơn 100.000. Thuế kiểm ước làm cho nó lên hơn 400.000đ mỗi chiếc. Rồi lại hạ xuống còn hơn 200.000đ. Cho nên, nhiều người mới thắc mắc rằng cái sự tăng rồi hạ này có "ăn nhập" gì chẳng?

Ngoài những chuyện luộm thuộm tăng rồi giảm kể trên, điều đáng trách nhất, là việc tăng thuế kiểm ước đã phi pháp. Tăng hay giảm thuế, là quyền của cơ quan lập pháp, tức quốc hội, ấy thế mà hành pháp, đáng lẽ chỉ được thi hành luật một cách nghiêm chỉnh, lại dám nhảy bổ sang lãnh vực lập pháp, tự làm ra luật mà tăng thuế. To gan thật!

Nghị Nguyễn văn Chức tức là Bob Kennedy của Việt Nam, đã chớp lấy cơ hội này mà kiến nhà nước ra Tối Cao Pháp Viện. Mặc dầu ngài Tổng Trưởng Tư Pháp (mới bị hại vì vụ elò tê elò vè*) đã quả quyết rằng tăng thuế kiểm ước là hợp hiến, nhưng kết quả, Tổng Ngạc đã thua trắng mắt ra. Nhưng Nghị Chức được cho vui vậy thôi, thàng dân đã trót phải đóng thuế kiểm ước, đêch ăn cái giải gì cả, vì Quốc Hội đã cho Hành Pháp một

cái phao là làm ra luật mới để thay thế cho nghị định tăng thuế phi pháp.

Sau quả kiểm ước, thành tích đầu tiên của chính phủ ta hôm nay, thàng dân đều ngắc ngư. Tổng Huệ liếm môi mà hứa vật giá sẽ không tăng nhiều. Tổng Ngạc dương cặp mắt trắng dã thề rằng sẽ không còn biện pháp mới nào nữa. Riêng Tổng Tông thì vào dịp Quốc Khánh 69, đã lên tivi rơm nước mắt, khóc mà rằng: hàng hoá nước ta còn rẻ chán, vì một chiếc Honda ở Đài Loan giá những 80.000đ.

Sau đó mấy tháng, mỗi chiếc Honda đã tăng tới gần 200.000đ, chắc Tổng Tông đã hài lòng!

Hàng hai

Tất cả những lời hứa và tiên đoán của cặp đào thương Bích Huệ Kim Ngọc vào dịp tung ra quả kiểm ước phi pháp, đều đã bị thời gian chứng minh là sai bét.

Kiểm ước không ổn định được vật giá, không chặn đứng được lạm phát, chính phủ ta đã xoay ngõ khác, bằng cách gửi sang Quốc Hội một dự luật, gọi là "luật chương trình", rồi tống kếm vận động cho viện nhi đồng chấp thuận.

Đến khi chuyên sang viện trên, thì vì bận tái tranh cử, các nghị đàn cho năm chỗ. Mãi đến tháng 10 năm 1970 mới để ra cái luật cho phép Đôn Mỹ đi hàng hai, tức là lập thêm cái thị trường hối đoái song hành, với hối xuất mới 275đ một Mỹ Kim, bên cạnh hối xuất chính thức 118đ một Mỹ Kim.

Thế là ngày 3-10-1970, một năm sau khi xi ra quả kiểm ước phi pháp thú vị, cặp đào thương Kim Ngọc Bích Huệ lại kéo nhau lên tivi ban hành 5 biện pháp kinh tế mới. Đó là:

- 1) Một số hàng hóa nhập cảng bằng ngoại tệ sở hữu và Francfi phải chịu hối xuất mới 275đ 1 Đôn Mỹ.
- 2) Hủy bỏ các trợ cấp xuất cảng, vì ngoại tệ của nhà nhập cảng nhượng lại cho chính phủ được hưởng hối xuất mới 275đ.
- 3) Tăng lương công chức quán nhân trung bình 170%.
- 4) Tăng giá gạo lên mỗi tạ 900đ, và tăng giá đường - mỗi ký 10đ.
- 5) Đánh thêm thuế phân xuất quân binh đối với một

số loại hàng nhập cảng.

Như mọi người còn nhớ, sau quả kiểm ước, dân đã ngắc ngư.

Sau quả song hành với 5 biện pháp kể trên, dân lại ngắc ngư hơn nữa.

Tổng Ngạc lại được dịp hứa rằng hết biện pháp mới rồi, dân cứ yên trí.

Hậu song hành...

Sau kiểm ước, Tổng ngốc hứa hết biện pháp mới, rồi lại đến song hành. Sau song hành, Tổng ngốc lại hứa hết biện pháp mới rồi.

Nhưng ngày 26 - 2-71, xăng lại tăng giá. Chuyện tăng giá này được giải thích là vì giá thành tăng theo theo ước do các nước sản xuất dầu vi đại Têheran. Nhưng giá thành chỉ tăng có 4 các, trong khi Tổng Ngốc thu thêm những 2đ một lít, và đáng lẽ ba tháng nữa mới tăng, nhưng nhà nước cứ tăng ngay từ bây giờ... cho tiện! Thế là dân bị móc

túi thêm mỗi năm mấy chục tỷ. Giá hàng tăng vọt theo giá xăng, vì có hàng vận tải tăng giá chuyên chở tới 500%

Tương tăng giá xăng rồi là yên, ai ngờ, chưa được 10 hôm sau, Tổng Ngạc lại nuốt lời hứa, ban hành thêm một loạt 7 biện pháp mới về kinh tài, là:

- 1) Tăng lãi xuất công khổ phiếu và lãi xuất ngân hàng.
- 2) Bãi bỏ tài trợ cho các cơ quan tự trị và xí nghiệp quốc doanh.
- 3) Tăng giá gạo Mỹ nhập cảng lên hơn giá cũ 1150đ mỗi 100 ký.
- 4) Tăng giá đường lên hơn 100 0/0 (giá đường trắng nhập cảng từ 45đ50 lên 100đ 1 ký).
- 5) Tăng giá xi măng và tăng giá bột mì.
- 6) Tăng hối xuất khoản cước phí chuyên chở hàng nhập cảng, khiến các nhu yếu phẩm như sữa cho con nít, ầu được v.v... tăng giá.

7) Tăng cho gia đình các công chức quân nhân mỗi đầu người 100đ.

Chẳng cần nói nhiều lời. Ai cũng thấy rằng 7 biện pháp trên đều đưa đến hậu quả là làm giá sinh hoạt đắt đỏ thêm, làm dân chúng khốn khổ thêm, nhất là những người có số lợi tức cố định.

Tóm lại, qua 18 tháng chấp chánh, chính phủ ta hôm nay đã ban hành ba loạt các biện pháp kinh tài, loạt đầu là kiểm ước phi pháp. Loạt nhì là song hành, và loạt 3 là hậu song hành. Cả ba loạt đều làm cho dân chúng khổ thêm, vì làm cho gạo, nhu yếu phẩm v.v... 3 lần tăng giá.

18 tháng, 3 loạt tăng giá trung bình cứ 6 tháng, chính phủ ta lại cho một quả tăng giá tới tám mặt mũi.

Ô hô! Ai tai! Ấy thế mà thàng dân nước này chưa chết. Quả là dai phồng hơn cả Cassius Clay!

Gãi hàng

Ngời rừ gãi hàng giá trị lần đầu
Trần Văn Hương

KHAI

Ông cố đạo Cọp Trời phải để cả mấy số báo mà đá kích một đồng nghiệp cố đạo khác về lập trường chống cộng. Tôi nghiệp quá. Đầu đuôi câu chuyện như sau.

Ngày 18-2, tuần báo Đối Diện của ông cố đạo Chân Tín bị ra tòa về tội đăng loạt bài của ông cố đạo Trương bá Càn. Tòa phạt tù ông cố đạo Chân Tín, và đình bản báo Đối Diện.

Nhưng bản án chưa thành nhất định, còn kháng cáo, nên Đối Diện vẫn tiếp tục được xuất hiện.

Đối Diện số 21, đăng một bài dài, ghi là bài thuyết trình của một ông cố đạo khác mang cái tên có mùi: Nguyễn viết Khai.

Ông cố đạo Khai tự nhận mình từng là một người chống cộng hạng nhất, chống cộng suốt từ Bắc đến Nam. Nhưng nay ông nghĩ lại mới thấy chống cộng là vô lý. Vì Cộng Sản chẳng có cái gì đáng chống.

Nếu báo CS tam vô: vô thần, vô gia đình vô tổ quốc, mà chống, thì không đúng. Theo ông cố đạo Khai, Cộng Sản chỉ vô thần thôi. Còn gia đình, thì không vô, trái lại, họ rất trọng gia đình. Chỉ có người miền Nam năm bảy vợ mới vô gia đình.

Cộng Sản cũng không vô tổ quốc. Trái lại, ông cố đạo Khai bảo rằng họ chiến đấu vì tổ quốc, họ coi trọng tổ quốc hơn người miền Nam. Vì miền Nam chỉ chiến đấu vì xôi thịt địa vị.

Hơn nữa, ông cố đạo Khai còn so sánh Giáo Hội Công Giáo với Đế Quốc Cộng Sản mà khuyên chúng nên chống Cộng. Vì Đạo Công Giáo đã có hơn 2000 lịch sử, mà đến nay chỉ có 600 triệu tín đồ trên thế giới. Còn Cộng sản chỉ có hơn năm chục năm, mà đã có hơn một tỷ rưỡi "tín đồ" cộng sản mạnh như vậy mà ta chống, thì chống sao nổi!

Có lẽ, vì vụ án Đối Diện ngày 18-2 gặp phản ứng mạnh, nên chính quyền khiếp mà không dám rờ tới ĐĐ số 21. Chứ nếu như sự thường, thì nhà nước đã độc quyền đọc rồi.

Vì lập luận của ông cố đạo Khai về mặt chống Cộng được phây phây phở biến khiến ông cố đạo Cọp Trời sốt ruột, vì

ông vốn là một cây chống cộng, sốt ruột nên ông đã viết hai ba bài «phim», lại còn viết cả một bài bình luận đá kích cái lập trường chống cộng của ông cố đạo Khai.

Thật tội nghiệp cho ông cố đạo Cọp Trời. Ông đá kích đồng nghiệp Khai làm chi cho mệt, lại mang tiếng là cố đạo chửi nhau. Đáng lẽ, ông Cọp Trời không nên làm như vậy.

Đáng lẽ, trước khi định đá kích ai, ông Cọp Trời nên tìm hiểu cuộc đời người đó đã.

Thời cổ TT Diệm còn là «vị cứu tinh của dân tộc», là «chí sĩ anh minh», ông cố đạo Khai đã tìm thấy «chánh đạo», và trở thành một người thân tín nhất của cố TT Diệm, chống cộng rất kịch liệt. Vì hồi đó, chống cộng rất ăn tiền.

Sau khi TT Diệm bị giết, Cố Đạo Khai chạy chọt để cầu thân với Đại Tướng Dương Văn Minh. Rồi đến khi Nguyễn Khánh lên, Cố Đạo «thức thời» bèn viết mật thư cho Nguyễn Khánh, chứ «chế độ của TT Diệm, và xin gặp N. Khánh.

Đến năm 1968, thấy phong trào giết cố TT Diệm có vẻ ăn khách, nên vào cuối tháng 10-1969, ông Cố đạo Khai đã đăng báo mời làm lễ giỗ lớn cho cố TT. Nhưng bị nhật báo Cấp Tiến lật tẩy bằng cách đăng thư của ông cố đạo gửi cho Nguyễn Khánh. Thế là cố đạo nhà ta đành im.

Bây giờ, thấy «áp phe» phản chiến và hòa hoãn với Cộng Sản có vẻ ăn khách, cố đạo Khai bèn bầy đặt tự xam hối rằng mình đã từng chống Cộng sai lầm, và hò reo mọi người đừng chống Cộng nữa.

Một con người như vậy, thì sự thay đổi lập trường, kể cả lập trường chống Cộng, có chi đáng quan tâm mà ông cố đạo Cọp Trời có vẻ cay cú?

Ông hô hào thôi chống Cộng, vì Cộng Sản nó mạnh quá, khó chống. Ông chống Cộng hay không, là do ở chỗ sự chống Cộng có lợi hay không, chứ đâu phải ở chỗ có thể chấp nhận hay không chấp nhận ý thức hệ của Cộng Sản. Lập trường như vậy, quan tâm làm chi?

CÁI KÈ DÈ NGÔNG

Việt Nam hóa chiến tranh

Muốn cho cuộc chiến tranh này, chính nghĩa nhất định về ta, thì cần phải Việt Nam hóa chiến tranh. Đó là một ý kiến rất siêu đẳng của... người Mỹ.

Người Mỹ làm việc gì cũng rất mau lẹ. Gần một chục năm trước đây, muốn Mỹ hoá cuộc chiến tranh, nên Mỹ đã đổ quân vào đất Giao Chỉ. Tới bây giờ, muốn rút đi, dân Mỹ cũng dễ xướng ra chính sách Việt Nam hoá chiến tranh. Thì thôi, lúc nào người Mỹ mà chẳng có lý, tuy rằng cái lý ấy, không lớn hơn tờ giấy mang tên gọi "đồ la".

Ý nghĩa của sự Việt Nam hóa, rất giản dị. Một người lính Mỹ rút đi thì thay thế vào đó, một người lính Giao Chỉ. Một vật dụng nào của Mỹ bỏ trống, sẽ thay vào đó, vật dụng của Việt Nam. Thật là dễ hiểu...

Nhưng điều đầu tiên cần phải định nghĩa, thế nào là lính Mỹ, thế nào là lính Việt Nam?... Người Mỹ và người VN. khác nhau ở chỗ nào?... Bỏ ra ngoài những huyền thoại, như Mỹ thì đại tiện ra những cục vuông, không tròn và dài như Giao Chỉ, thì có lẽ sự phân biệt rõ, phải được sự cố vấn của các em đã từng chung sống với Mỹ. Theo ý kẻ hèn này, đi Mỹ và VN, có lẽ chỉ khác nhau ở một tờ giấy khai sinh và tấm giấy căn cước bọc nhựa...

Muốn VN hóa một người Mỹ, trông cũng không khó. Việc này, thì lũ Cộng Sản đã làm từ lâu. Ngày mới bắt đầu cuộc kháng chiến, trong hàng ngũ CS đã thấy xuất hiện những người Việt Nam mới. Những tên Việt Nam mới này, có một hình dáng rất khác lạ với chúng ta. Có đứa đen thui, có đứa trắng như Tây. Cũng mũi lõ, mắt xanh cần thận. Hỏi ra mới biết, đó là một lũ lính Tây Vực, đã được Việt Nam hóa để thành người Việt Nam mới.

Tại sao chúng ta không dùng "gậy ông đập lưng ông", bắt chước ngay đôn của Cộng Sản để Việt Nam hóa chiến tranh?... Chỉ cần đặt cho lính Mỹ một cái tên Việt, như là mít, ổi, xoài gì đó làm cho lính Mỹ một cái giấy khai sinh với nơi sinh là một địa danh Giao Chỉ, rồi cấp cho mỗi đứa một cái thẻ căn cước bọc nhựa. Như thế, kể như cuộc Việt Nam hóa chiến tranh đã xong rồi. Chẳng cần rút ra hay cho vào làm chi, để tốn công, tốn của.

Việc làm giấy khai sinh và thẻ căn cước giả mạo, thì nên giao cho những chuyên viên ngành hành chánh xã, ấp, vì đó vốn là "nghề của chàng". Có đầy đủ giấy tờ, dù trong giấy khai sinh có để tên cha vô danh, mẹ vô danh, thì cũng là người Việt Nam, và chúng ta có thể hoàn tất chính sách Việt Nam hóa chiến tranh với một thời gian rất mau, và thành công là cái chắc...

Chứ như bây giờ, cứ tà tà như thế này, biết đến bao giờ mới xong. Không những vậy, những vấn đề nan giải. Như là mới đây, Mỹ rút đi hai trung đội quân khuyến, làm cho cuộc Việt Nam hóa bị một trục trặc kỹ thuật rất đáng buồn...

Theo như lý thuyết, thì khi Mỹ rút đi hai trung đội quân khuyến, chúng ta phải thay thế vào đó, hai trung đội quân khuyến của ta. Những chú chó Mỹ to lớn, kền cằng, sẽ phải được thay thế bằng những anh Cún, Vàng, Vện, Mực v.v... và cũng phải được huấn luyện để dùng vào

chiến tranh. Trong thời chiến, các anh phải tạm rời công việc coi nhà và phụng sự công tác vệ sinh cho con nít, để lên đường làm... quân khuyến. Đó cũng là một bước đường trong việc VN hóa chiến tranh.

Phải thành thực mà nói rằng, khi Mỹ rút đi hai trung đội quân khuyến, thì việc Việt Nam hóa đã bị kẹt. Chúng ta đã không sửa soạn từ trước. Các anh Cún, Vàng, Vện... chưa đáp ứng được nhu cầu chiến trường, nhất là chưa thích nghi với những tiện nghi vẫn được dành cho quân khuyến Mỹ. Các anh chỉ thích chạy nhông nhông ngoài đường, không muốn bị ràng buộc vào sợi giây xích. Nơi ngủ của các anh thì phải là một nơi rộng rãi, mát mẻ, ở ngoài trời càng tốt, không thể ở trong chuồng, để rồi nơi các anh ở được đặt một cái tên xấu là Ngã Ba Chuồng Chó. Còn về vấn đề ẩm thực, mới lại càng là vấn đề nan giải. Trong lúc quân khuyến Mỹ đớp đồ hộp gửi từ từ bên Mỹ, thì các anh Cún, anh Vện của chúng ta, lại chỉ đớp những thứ do người cung cấp, mà lại phải đớp ngay từ lúc còn nóng hổi. Đống hộp để dành, các anh sẽ chê liền. Vấn đề thực phẩm của các anh khuyến Giao Chỉ thật rắc rối lòi thối, tuy rằng tốn phí rất ít, nhưng lại được chế tạo hạn chế, nên rất khó cung cấp đầy đủ.

Đó là lỗi ở chúng ta. Trước khi muốn Việt Nam hóa đơn vị quân khuyến, không cho các anh Cún nhà ta đi du học, để cho người Mỹ, họ Mỹ hóa các anh trước, nên bây giờ các anh không đủ khả năng thay thế.

Có người đưa ra ý kiến cho nhập cảng chó Đức để nhập vào đoàn quân khuyến, thay thế cho chó Mỹ. Nhưng như vậy thì công cuộc Việt Nam hóa đã mất đi phần nào ý nghĩa. Đoàn quân khuyến ấy sẽ biến thành một toán lính chó đánh thuê, như thế thì còn gì là chính nghĩa. Việt Nam hóa, là phải thay thế hoàn toàn bằng lực lượng Giao Chỉ. Đi thuê hay đi mượn một lực lượng khác, thay thế cho lực lượng Mỹ, thì thà rằng đừng có Việt Nam hóa nữa còn hơn. Vậy thì chỉ còn có cách là làm sao huấn luyện cho chó Giao Chỉ có đủ khả năng thi thành công tác của... chó.

Thì cái điều khó đã được nêu ra là vấn đề ẩm thực. Phải đớp cho đầy đủ, thì mới có tinh thần chiến đấu, dù đó là quân nhân, hay là... quân khuyến. Có thể bắt buộc người binh sĩ có nhiệm vụ "bảo vệ sinh mạng và sức khỏe" cho quân khuyến, phải cung cấp tự túc thực phẩm cho quân khuyến, nhưng cũng xảy ra nhiều chuyện kẹt. Ít có ai làm được công việc đó đều đặn, nhất là ngày nào cũng phải có cùng một số lượng. Ngày có ít, ngày có nhiều, quân khuyến của ta sẽ lâm vào cảnh ăn uống thất thường, rất có hại cho sức khỏe. Nhất là ngày nào, người phụ trách lại buồn miệng, ăn năm ba trái ổi, hay gặp kẻ nào là dân hít choác, năm bảy ngày mới cung cấp thực phẩm, thì quân khuyến sẽ đói. Mà lúc đã đói thì dù cho thặng Cộng Sản có đứng trước mặt cũng chẳng thêm sữa, chứ đừng nói đến chuyện bỏ đi tìm kiếm du kích nấp kín dưới hầm sâu.

Đó là chỉ nói về sự thay thế quân khuyến, đã thấy ngay sự khó khăn trong chương trình VN hóa chiến tranh. Còn nhiều thứ nữa mà kể ra cả ngày cũng không hết.

Mỹ rút về nước, để lại cho chúng ta như ng cơ sở đầy đủ tiện nghi theo lối Mỹ.

Chúng ta bắt buộc phải hưởng những sự tiện nghi đó một cách miễn cưỡng. Thí dụ như cái cầu tiêu. Chúng ta có thói quen là ngồi phải đưa cả hai chân lên cho thoáng mát. Nhưng Mỹ chỉ có loại bàn cầu, ngồi hai chân chằm đất. Như vậy, cái cầu tiêu cũng phải được VN hóa. Chúng ta lại có một thói quen nữa là dùng giấy báo để làm công tác đó, vì thời giờ rất quý, chúng ta phải lợi dụng thời giờ ngồi một mình ấy, để traui văn hóa bằng cách đọc báo. Hơn nữa, báo thường in hình các ông lớn, ta cho mặt các ông lớn được tiếp xúc với cơ thể của ta ở một chỗ rất bẩn, đó cũng là một điều rất khoái. Điều khác biệt giữa ta và Mỹ đã rõ rệt đến như vậy, nên bước đường Việt Nam hóa thật khó khăn và lắm chông gai.

Chúng ta phải thay thế người Mỹ trong tất cả mọi dịch vụ, để Mỹ có thể rút về nước một cách tho thới, hân hoan. Chúng ta đang tập và rất có hy vọng làm được. Những màn múa còi trường, ngày trước chỉ để cho Mỹ thưởng thức, ngày nay, chúng ta cũng đã biết thưởng thức. Hơn nữa, các em cho những món mặc trên người đi chỗ khác chơi, lại ở một nơi có hàng chữ "Tổ Quốc, trách nhiệm", tức là chúng ta đã hơn Mỹ quá nhiều rồi...

Có một điều khó khăn là chúng ta có nên thay thế lính Mỹ ở những quán rượu được đặt tên là những "sò-nách-ba", nơi có những nàng kiều nữ Giao Chỉ, chỉ rình uống nước trà thay thế cho rượu để tính tiền?... Nếu bắt chúng ta phải VN hóa những chỗ đó, thì xin Nhà Nước tăng lương cho chúng ta... Nhưng phải tăng thật nhiều để vật giá đuổi theo không kịp thì mới có thể chịu đựng nổi cuộc sống này trong mười ngày đầu tháng.

Nếu cứ phải thay thế lính Mỹ ở tất cả mọi nơi thì chắc rằng công cuộc VN hóa này đến phải bỏ dở nửa chừng. Nhất là phải thay thế lính Mỹ ở trên giường, đóng phim "kể đến sau lính Mỹ", thì rất dễ mắc bệnh teo. Việc đó, chỉ có riêng một mình ông Dân Biểu Phan Xuân Huy làm được mà thôi, còn chúng tôi thì xin chịu thua. Cuộc chiến tranh này đã phá nát tất cả, còn có một cái đó, thì cần phải giữ gìn cho nguyên vẹn. Nhưng nếu Nhà Nước cần tới sự thay thế lính Mỹ ở những chỗ đó, thì chúng tôi cũng đành chấp nhận "hy sinh" một lần nữa...

Hai ba tháng nay, chưa thấy Mỹ loan tin rút bớt đi bao nhiêu người, mà mới chỉ thấy có tin rút bớt hai trung đội quân khuyến. Như vậy, công cuộc VN hóa chắc cũng vẫn còn tà tà. Việc thay thế, còn lâu mới xảy ra. Vậy chúng ta vẫn còn nhiều thời giờ tập luyện để, chờ tới một buổi sáng nào đó, vừa mở mắt ra đã thấy rằng thế là hoàn tất việc Việt Nam hóa chiến tranh.

Lúc đó, chiến tranh lại sẽ bắt đầu bằng những trận đánh... vô lối.

ĐÓ CHƠI ĐỀ CHỌC

Tuần này không có thay đổi nào trong thành phần tham dự Đố chơi đề chọc, nghĩa là vẫn y trong 4 toán tuần trước.

- Tham Sân Sĩ
- Đấu Võ Mõm
- Ném Đá Giấu Tay
- Xiết Cờ

Nếu cứ tăng giá mãi?

HỎI.— Quý vị thử đoán đùm: ông Tổng Ngạc cứ cho tăng giá nhu yếu phẩm mãi, hết xăng nhớt lại đến gạo đường sữa bột mì, rồi đây chuyện gì sẽ xảy ra?

THAM SÂN SĨ.— Mô Phật, Lạy Chúa Tôi! Cứ cái điệu này thì rồi, nhà thờ nhà chùa nào cũng đến phải mở Hội Chợ mất. Nếu không, cháo cũng không có mà ăn ấy chứ lì!

ĐẤU VÕ MỒM.— Nhất định sẽ xảy ra xáo trộn. Các tầng lớp dân chúng đói khổ sẽ vùng lên, sẽ xuống đường. Và lúc ấy sẽ là cơ hội bằng vàng để tha hồ bắt áp phe với ông Nhà Nước.

NÉM ĐÁ GIẤU TAY.— Tổng Tông Cờ Hoa sẽ lấy làm một sự hài lòng về chính sách Việt Hóa, Tổng Tông Giao Chỉ sẽ ngồi lại thêm một khóa nữa.

XIẾT CỜ.— Hai cô đào Kim Ngọc Bích Huệ sẽ được cho ăn kẹo và được giữ lại để đóng thêm nhiều trò mới lạ.

BAN GIÁM KHẢO.— Ném Đá Giấu Tay và Xiết Cờ cùng đúng, mỗi toán lãnh 2 điểm rưỡi!

Thầy cứ đi Vũng Tàu hoài?

HỎI.— Trận chiến giữa chùa Trần quốc Toản và chùa Phan thanh Giản đang hồi sôi nổi, tại sao thầy Thích Hội Chợ vừa mới từ Vũng Tàu trở về Sài Gòn lại lật đật trở ra Vũng Tàu vậy?

THAM SÂN SĨ.— Có lẽ tại thầy Thích Hội Chợ ngán cây súng lục của thầy Thích Đăng Gô.

ĐẤU VÕ MỒM.— Thầy ra Vũng Tàu là để tìm nơi yên tĩnh mà suy nghĩ. Suy nghĩ xong xuôi rồi biết tay thầy.

NÉM ĐÁ GIẤU TAY.— Thế sao tờ báo Con Chim lại bảo là ở đó thầy có một Nữ Sa di đẹp ác ôn.

XIẾT CỜ.— Cũng có thể là thầy đang nghiên cứu đề mở một Hội Chợ ngoài Vũng Tàu.

BAN GIÁM KHẢO.— Xiết Cờ hiểu tâm trạng Thầy hơn ai hết: 5 điểm!

Già ti Phó Vương được biết trước

HỎI.— Phó Vương ra thị sát Khe Sanh có tuyên bố rất tiếc không được biết trước về cuộc hành quân Hạ Lào, Quý vị thử đoán đùm: già ti Phó Vương được biết trước, sự thế sẽ ra sao?

THAM SÂN SĨ.— Phó Vương sẽ buộc người Mèo phải sông phăng trong vấn đề «yểm trợ» đã rồi ta mới tiến quân. Theo đúng sách «tiền trao cháo múc» mà!

ĐẤU VÕ MỒM.— Có thể là quân ta đã đánh

thăng ra Bắc cho mau ăn, chẳng cần gì phải đánh vòng vo tam quốc sang Hạ Lào, để bị sa lầy quá?

NÉM ĐÁ GIẤU TAY.— Phó Vương có biết trước thì bắt quá cũng chỉ tuyên bố vung vít vài câu, rồi mọi sự cũng đến thế mà thôi.

XIẾT CỜ.— Phó Vương đã ngồi chơi xơi nước thì cần gì biết trước, và đặt giả thuyết ra làm gì cho mất thì giờ.

BAN GIÁM KHẢO.— Ném Đá Giấu Tay nắm vững tình hình hơn hết: 5 điểm!

Hội đồng báo chí sẽ làm gì?

HỎI.— Lúc này Bộ Ông Loạ đột nhiên sốt sắng lập hội đồng báo chí. Theo quý vị liệu cái Hội Đồng ấy ra đời sẽ làm được gì cho báo chí?

THAM SÂN SĨ.— Không chừng nó sẽ thành một cái Hội Đồng chỉ chèo, vì cứ nệm một áp phe chia chác bông giấy cũng đã mệt!

ĐẤU VÕ MỒM.— Nhưng nghe đâu ông Tôn Xăng Nhót sắp cúp bông giấy của các báo rồi. Nếu vậy Hội Đồng Báo Chí có ra đời cũng chỉ có một công việc là cho tranh đấu xin lại món bông giấy.

NÉM ĐÁ GIẤU TAY.— Giấy là 1 việc phụ. Điều quan trọng hơn là sẽ tranh đấu xin được kiểm duyệt để xứng đáng với bông giấy được cấp phát.

XIẾT CỜ.— Hội Đồng sẽ giúp đút cái thông lọng vào cổ báo chí. Tuy nhiên cái đó cũng còn tùy hành phần của Hội Đồng gồm những mặt mũi nào.

BAN GIÁM KHẢO.— Đấu Võ Mõm và Ném Đá Giấu Tay cùng đúng: Mỗi Toán 2 điểm rưỡi!

Bán thế cô phòng độc tú

Đồng hào cả nước chắc hẳn ai nấy đều biết tiếng ông chánh án Nguyễn Hữu Cần, trước đây đã từng ở Nha Trang, rồi sau đó dời ra Phan Rang, và sau cùng thì mãn chánh án ở tỉnh Phan Thiết.

Ông Cần nổi tiếng là nhờ ở cái sự rất «đuỳ» như sau này. Nghĩa là không hề thiên vị bao giờ. Dù là người nhà người cửa, dù là các bố quan to súng dài, 1 khi phạm pháp là bị ông xử thẳng tay. Luôn cả mấy anh Mèo lác các nữa. Ra hầu Tòa, trước mặt ông Cần là cứ len lét như rắn mồng năm.

Thân hình ông nhỏ bé, cao chừng thước một, nhưng lại có cái oai trong khi ngồi xử. Ông ngồi ở nơi mô thì nơi đó những bọn cò bịch đi điếm, những vụ án hồi lộ đều giảm bớt một cách nhanh chóng. Chính cũng vì những lý lẽ đó nên ông rất có nhiều kẻ thù.

Mới đây, tiếng tăm của ông lại nổi lên như cồn. Báo chí Sài Gòn đã làm um xùm lên về chuyện một cái bầu mà người ta biểu rằng, ông Cần chính là chủ nhân ông.

Người mang bầu là 1 nữ công chức, giữ hồ sơ mật tại tỉnh Bình Thuận, đã tố cáo ông trước dư luận rằng, ông Cần đã khai sinh ra cái bầu hiện nằm trong bụng bà, và sau đó lại quát ngựa truy phong đi cưới vợ khác.

Cái bà nữ công chức ấy, năm nay xuân xanh chừng độ ba mươi nhăm ba mươi sáu chỉ đó, nghĩa là sắp sửa ăn mừng tứ tuần đại khách đến nơi.

Phương ngôn ta có câu rằng:
Trai tân lấy gái nạ đồng
Như mâm tôm thúi chắm (mì) lòng lợn thiu.

Dù sao thì ông chánh án Nguyễn Hữu Cần cũng là một thứ người bỏ trai, là con nhà giàu

học giỏi, lại mần chức lớn, nên chỉ thiên hạ, ai cũng lấy làm ngạc nhiên khi cái tin thú linh này được tung ra. Nhất là cái tin ấy tung ra đúng vào lúc ông Cần cưới vợ.

Quần hùng thuộc cả hai giới hắc bạch đều nghĩ rằng, ông Cần đã bị kẻ thù chơi cho một vợ rất đau, để tự hậu đưng có đưng chạm tới tham nhũng, đưng có xía vô những vụ thị phi trên chốn giang hồ nữa. Cứ cần rằng ngậm thế, phù thịnh chớ đưng bao giờ phù suy mà có phen ốm đôn.

Thời kỳ còn ngồi xử án ở Nha Trang, lão thầy bói Long Vân, khi đoán vận mạng cho ông Cần đã từng nói rằng: «Cái số của ông là cái số «Bán thế cô phòng độc tú». Phải ngoài bốn mươi mới có thể lấy vợ được. Nếu cưỡng lại mệnh trời, thì sẽ rước họa vào thân. Tuy không đến nỗi sa vào chỗ lao lung nhưng cũng bị nhiều sự phiền hà rắc rối!»

Năm nay ông Cần chưa đến bốn mươi. Ấy thế mà ông lại dám cưỡng lại thiên mệnh để đi cưới vợ thảo nào bị tai tiếng là đáng đời lắm.

Ở chức vụ chánh án, ông có thiếu chi phương tiện để cho người đi điều tra xem ai là tác giả cái bầu của bà nữ công chức kia. Và nếu quả rằng, ông bị vu oan giá họa, thì sẵn có luật pháp trong tay, sao ông không làm cho ra nhẽ?

Nó chụp cái bầu vô người mình thì mình chụp cái mũ lên đầu nó. Sợ đêch gì ai nào?

Vì sao tu bíp Đường Thiện Đồng thoát nạn?

Mông sư Đường Thiện Đồng là một tu bíp được biệt phái về binh chủng nhảy dù. Trong trận đánh tại quốc lộ số 9, ông cùng với ba bốn sĩ quan khác bị Việt Cộng bắt làm tù binh, trong đó có đại úy Phích.

Dù ở hậu phương hay tiền tuyến, tu bíp Đồng rất ít khi đeo lon. Trông ông ta lù đù lù đù như một bộ nông dân chính hiệu thuộc họ Bà Lang Trọc. Ông Đồng đã từng đi Tây hoạt động trong khối Thông Tin của ông Nguyễn Ngọc Linh, trong thời kỳ phái đoàn của ta sang dự cuộc hòa đàm ở Ba Lê.

Cứ mỗi tuần vào ngày thứ Năm, khi phái đoàn Bắc Việt và Mặt Trận hợp báo tại trung tâm Kléber, là ông lại đứng lên chửi chúng nó ra rả.

Cộng sản cay cú tu bíp Đồng ghê lắm. Nên chỉ lần này bị chúng bắt được thì hẳn là khó lòng thoát chết. Cứ gọi là ngồi rục xương trong trại giam Lý Bá Sơ.

Vậy mà ông ta lại thoát nạn trong một trường hợp rất hi hữu.

Bọn Việt Cộng sau khi tóm được ông bèn hỏi rằng:

- Anh làm cái chức vụ gì?
- Tu bíp Đồng đáp một cách hàm hồ:

— Tôi là một quân nhân trong Quân đội Việt Nam Cộng Hòa.

— Nếu vậy thì là lính hải. Là lính thì cuộc bộ. Còn các sĩ quan thì leo lên xe thiết giáp để đưa về an toàn khu.

Có một tên VC vác súng A.K. đi áp tải tù binh. Nhưng dọc đường tên này bị đạn lạc tên bay lún đùng ra chết. Tu bíp Đồng bèn cùng các chiến hữu hê nhau chạy vô rừng và sau đó lần đường tìm về được với đơn vị.

Đại úy Phích cũng thoát hiểm trong một trường hợp tương tự.

Vào năm 1954, ông Phích ở trong quân đội Liên Hiệp Pháp đã tham dự trận đánh tại Đ.B.P. Việt Minh tấn công vào khu vực lòng chảo và bắt sống được ông. Trong lúc chúng áp tải, ông giả vờ đau bụng xin đi cầu. Một tên du kích đi theo để canh chừng ông. Nhưng tên này lơ ngơ thế nào bị ông đá cho một cú bất thình lình, ngã quay cu lơ ra. Thế là ông chạy miết vào rừng và thoát nạn.

Lần này bị chúng bắt được, ông nghĩ rằng, phen này chắc khó lòng mà trông thấy mặt vợ con. Thấy ông là sĩ quan, chúng trời giạt cánh khuỷu: lại và trời rất kỹ. Ông bèn nài nỉ tên Việt Cộng

— Nè đồng chí ơi! Tôi già rồi. Đồng chí nhìn mái đầu bạc phơ của tôi thì cũng đủ biết. Đồng chí trời kỹ như thế này, đi dọc đường tôi chịu không nổi

— Ông là sĩ quan, đi bộ chừng một cây số. lát nữa ra đường cái sẽ được ngồi trên xe thiết giáp. Khỏi có lo.

— Nhưng tôi yếu lắm. Leo đồi, lội suối không nổi. Đồng chí làm ơn nói dây trời cho ra một chút

Và ông Phích tán hoài tán miết, tên Việt Cộng nghe bùi tai cười trời cho ông. Thế là trong lúc đi dọc đường, ông đã tìm cách trốn thoát. Hai lần bị bắt, hai lần đều thoát đúng là số đó.

PHÚ CHÍ GIAO CHỈ

Vấn cái điều 10, khoản 7

Điều 10 Khoản 7 trong DL Bầu Cử Tổng Thống Phó Tổng Thống, ngay từ giờ phút đầu đã bị dư luận báo chí đã kích thích lực vì tính chất vi phạm Hiến Pháp, coi rở cừ tri. Tuy nhiên nó vẫn được Viện Tai Tiếng chấp thuận. Dân chúng từ đó hoàn toàn thất vọng về những người mà vẫn quen mồm gọi là dân biểu. Họ chỉ còn cách chờ đợi thái độ quyết liệt của những ông nghị ở Viện Trên.

Theo một nguồn tin vừa được tiết lộ, thì UB NV Thương Viện sẽ đem DL Bầu Cử TT và PTT ra thảo luận và biểu quyết vào ngày 17-3 tới. Cũng theo

nguồn tin trên, UB Nội-Vụ Viện Trên cũng có quan điểm tương tự với Viện Tai Tiếng. Chỉ khác có tí xiu là Viện Tai Tiếng quy định mỗi liên danh ứng cử TT, PTT phải có 40 nghị-sĩ dân-biểu hoặc 100 nghị-hôn giới thiệu; Còn UB NV thì chỉ xin có 30 dân-biểu nghị-sĩ giới thiệu!

Cái khoản giới thiệu là cái khoản vi hiến nặng nề. Có sự hiện diện của điều khoản này trong DL Bầu cử Tổng Thống PTT là cóc ngừi được rồi, dù 1 hay 100 ông dân biểu nghị-sĩ giới thiệu, thì cũng vẫn rữa mà thôi. Bọn C.O hy vọng rằng tin trên chỉ là tin vịt và ngày 17-3 sắp tới sẽ có một cuộc chống đối kịch liệt của những ông nghị có liêm sỉ.

Còn sướng

Trước đây mỗi lần tung ra một biện pháp kinh-tế nào, ông Tổng Ngọc đều cam kết là sẽ thịnh công nhân và không phải tung thêm biện pháp nào khác. Ngoài ra ông còn cam kết là Nhà Nước không hề có tới những thứ như yếu phẩm, để khỏi lộn tới cái si líp rách của dân nghèo.

Nhưng những lời cam kết đó đều lần lượt được chứng minh ngược lại. Hết Kiềm Ước đến Luật Chương Trình, đến Song Hành và ngay bây giờ thì đến 7 biện pháp mới. Đặc biệt lần này những thứ như yếu phẩm tối cần như gạo, đường, sữa, rau được, dầu lửa đều được hỏi thăm sức khỏe.

Tưởng rằng khi công bố những biện pháp kinh-tế mới, ông Tổng Ngọc phải ngưng ngưng thú nhận rằng những biện pháp trước đây của ông để hoàn toàn thất bại, nên mới phải... rút nước mắt mà lết thêm của dân. Không ngờ trong cuộc họp báo mới đây, ông còn thừa liêm sỉ để khoe rằng những biện pháp kinh-tế trước đây đều thành công nhớn. Đồng thời tuyên bố rằng dân Anamta vẫn còn sướng hơn dân Kăm-Pu-Chia, Lào và nhất là Bắc Việt!

Với luận điệu và lối nhìn của ông Tổng Ngọc, bọn C.O tin rằng sẽ có ngày ông Tổng Ngọc bảo rằng dân Anamta còn sướng hơn... con chó!

Xin can các thầy

Vụ Phật Giáo lại... nứt thêm một mảnh nữa, khiến các Phật tử buồn không ít, nhất là cái lý do gây ra sự nứt rạn đó lại chẳng đẹp đẽ một li ông cụ nào. Hiện nay hai phe Đức Nghiệp và Tâm Châu đang tố nhau vung vít, tố những điều tưởng rằng chỉ có thể xảy ra được ở...Hạ Viện!

Bọn C.O xin can các thầy. Các thầy làm như vậy là giết Phật không gươm đao. Thích sướng tí về cái đường vật chất, thì chẳng thà coi áo nhà tu ném trả cho chùa, rồi muốn làm gì thì làm. Như vậy Phật vừa đỡ bị mang tiếng và chính các thầy, thiên hạ cũng cóc dám chê cười.

Vừa thôi chứ

Trong một chương trình dành cho kiều bào hải ngoại mới đây, khi nhận xét về những dư luận quanh việc chiến sĩ ta chiến đấu bên Lào, em gái Sao Khuê đã tương một câu đại khái thế này: Báo chí và các hãng thông tấn đã vô tình hoặc cố ý xuyên tạc tinh thần chiến đấu anh dũng của các anh chiến sĩ thuộc quân lực VNCH...

Vừa thôi chứ em gái Sao Khuê. Bọn C.O thấy rằng ngoài một số rất ít báo chí ngoại quốc xuyên tạc, còn thì hầu hết báo chí trong nước đều ca tụng tinh thần chiến đấu anh dũng của các chiến sĩ ta. Sao em gái lại... vô tình hay cố ý xuyên tạc sự kiện như vậy? Bộ quen đọc quyền bích thom Nhà Nước nên bị méo mó nghề nghiệp, muốn đọc quyền bích thom chiến sĩ ta đây hẳn? Phải coi chừng đấy,

tuyên truyền và phản tuyên truyền chỉ cách nhau một sợi lông nách. Đoảng như em là hồng cả.

Thái Tá hách

Gần đây giới tài xế xe hàng vận tải, cũng như đồng bào tại khu Bắc Mỹ Thuận đã khổ sở không ít vì ông quan Thái Tá M. có nhiều thế lực ở khu này. Ý có lính và có xéng, nên mỗi lần lái xe Jeep qua Bắc gặp lúc kẹt xe, quan Thái Tá M. thường chửi thề ồm tỏi và lôi những anh tài xế vô ý làm vướng đường xe của quan ra tần và dọa bắn bỏ.

C.O mong rằng giới hữu trách thẩm quyền nên dạy dỗ anh Thái Tá M. bài học làm... quan thời chiến. Để anh ấy múa xéng vung vải là thất nhân tâm lắm đấy.

Ráng lên!

Đề cử văn tình trạng rác rưởi tràn ngập tại Gia Định, Nhà Nước vừa cho lập thêm một cái Ty Vệ Sinh tại đây. Thay mặt những đồng bào đã từng đau khổ vì rác từ bao lâu nay, bọn C.O xin bốc thom ông Nhà Nước quá này.

Mong rằng ông Trưởng Ty, kỹ sư Trần Giác Hoa hãy đem hết nhiệt-tâm của tuổi trẻ phục vụ đồng bào. Đừng có để xảy ra tình trạng rác... làm chủ trường ty vệ sinh, là bọn C.O dết đòn thật lực. Lúc đó đừng trách sao bọn C.O không nói trước.

Anh dũng

Chuẩn Ủy Định văn Mỹ ở KBC 3592 vừa kể cho bọn C.O nghe một chuyện động trời, thuộc loại... khó tin mà có thật. Theo anh thì hôm mùng 4 Tết Con Heo, trong lúc anh đang hí hoáy sửa chiếc Honda thô tá miron của người anh, thì bị xe tuần tiểu Cảnh Sát thuộc phân Chi Phú Nhuận, Quận Tân Bình hốt về bót. Mặc dù đã xuất trình thẻ căn cước quân nhân và 3 SVL lãnh lương hàng tháng, ông trưởng Phân Chi Phú Nhuận vẫn cóc chịu tin. Ông ta đã ghép anh Mỹ vào tội... đào ngũ và ăn cắp xe, rồi dùng cây gỗ vuông lớn đánh túi bụi vào người anh Mỹ. Đem đó anh còn bị công cả hai tay, hai chân vào một chiếc ghế như kẻ bắt lương chính cống bà lang trọc.

Đến hôm sau anh Mỹ được chuyển qua Chi Khu Tân Bình rồi, QVTT, tại 2 nơi này một số sĩ quan đều khuyên anh Mỹ nên làm đơn thưa; nhưng vì bản tính hiền lành không thích rắc rối nên anh đã bỏ qua. Nào ngờ mới đây anh được gia đình cho biết ông Kẹ ở Phân Chi Phú Nhuận đã phái đàn em tới tận nhà anh hăm dọa sẽ có chuyện nếu anh hoặc gia đình anh tố cáo việc làm của ông xếp phân chi Phú Nhuận.

Bọn C.O từ lâu nay đã nghe rất nhiều người than phiền về cái vụ một số ông Bạn Dân lộng hành bắt giữ và tra tấn bừa bãi những người bị tình nghi xài giấy tờ giả mạo. Không ngờ ông xếp Phân Chi Cảnh Sát Phú Nhuận lại lộng tới độ « chơi » cả một sĩ quan! Trưởng Tư Lệnh Cảnh sát còn chờ gì nữa mà không gán cho ông xếp Phân Chi CS Phú Nhuận một cái anh dũng bội tình.

Xú chiêng và học đường

Một số đồng phụ huynh học sinh ở Ninh Hòa gần đây đã tỏ ra hết sức khâm phục ông Hiệu Trưởng trường Trung Học Ninh Hòa. Họ khâm phục vì từ ngày ông Hiệu Trưởng này đến thay ông Hiệu Trưởng cũ, ông đã có nhiều cái đổi mới làm thay đổi cả cái không khí giáo dục ở trường TH Ninh Hòa.

Trước hết là ông Hiệu Trưởng cho phá mấy phòng học để cho ông và vợ con ông xây mái ấm. Việc này khiến cho nhiều em học sinh thiếu lớp, phải dời giờ học tới 12 giờ 30 mới được nghỉ học. Ngoài ra một cái nhà bếp cũng được xây cất cần thận và cứ đến mỗi buổi trưa là mùi xào nấu bay ra

khiến cho cả thầy lẫn trò ngồi trong lớp đều cảm thấy... sốt ruột hết muốn dạy dỗ cũng như học hành. Những lúc nhà ông Hiệu-Trưởng giặt rũ quần áo, tất cả học sinh cũng như những người đi ngang

Quốc-lộ trước trường đều phải loá mắt vì những xú-chiêng, si-líp xanh xanh đỏ đỏ phớt rợp trên mái tôn!

Với những cái tiền đẹp mắt như trên, bọn C.O thiết tưởng ông Đầu Bộ Võ Rừn cũng nên làm một phát ban khen tới ông Hiệu-Trưởng Trường TH Ninh-Hòa, để ông ta có hứng biểu diễn thêm một số quần áo lót sặc sỡ khác và phá thêm một số lớp học cho đầy tờ con sen của ông Hiệu-Trưởng ở luôn cho tiện.

Ăn bán đến thế này là cùng

Những bà sản phụ đã từng ghé khu sản khoa bệnh viện Bông Sơn đều phải kêu trời như bọng vì những cô y tá ở đây. Nhiều bà mót đẻ quá, đến nơi vừa ôm bụng vừa khóc mếu xin vào sanh, thì được các cô y tá quát giọng lạnh như băng: *Đứng ngoài cửa chờ, nhà mới lau, vào đẻ hết.* Thật là vào nhà thương đẻ đẻ mà khổ khổ chẳng kém gì vào dinh ông Tổng Trưởng Y Tế!

Tuy nhiên những thứ đó vẫn chưa thấm vào đâu, vì còn nhiều cái khổ sở khác mà phần lớn các sản phụ phải gánh đến phát ho. Bọn C.O được biết tại nhà thương này có một Bà Mẹ là vợ ông Trưởng Ty Y Tế Hoài Nhơn, bà này thường ngâm bảo các cô đỡ khác cứ để cho sản phụ sót nhau, rồi sau đó bà ta đem đồ nghề của Nhà Thương tới tận nhà chữa với giá... khời lời từ 6 cho tới 10 xín! Sản phụ nào rách không có tiền chữa, có thể ngòm củ ti như chơi.

Ăn bán kiểu này quả là nhất bà Trưởng Ty rồi C.O tiếc rằng có (tài) như vậy mà bà không ra tranh cử vào Viện Tai Tiếng, để có dịp đọ sức với Nữ Hoàng Nin Đế.

Mèo rở khác

Hồi Mèo mới xử dụng thuốc khai quang vung vít tại Anamta, báo chí có lên tiếng can Mèo đừng làm quá sẽ có hại tới sức khỏe và mùa màng của dân chúng. Sau mỗi lần như vậy, Nhà Nước Mèo đều... thông cáo rằng thuốc khai quang cóc có hại gì sốt cả.

Mới đây Nhà Nước Mèo không hiểu nghĩ sao lại yêu cầu Viện Khoa Học nghiên cứu việc cứu nguy cho những vùng bị thiệt hại bởi thứ thuốc... không độc hại! Nội một việc này đủ thấy rõ miệng lưỡi Mèo quả là thiên biến vạn hóa và cứ đặt hết lòng tin vào Mèo là có ngày bỏ mệ.

Khi ông già ủng hộ nhà nước chống chánh sách K.T nhà nước

Ông già liệt lão Hạ Viện đã lên tiếng phản đối 7 biện pháp kinh-tế của ông Tổng Ngọc. Đây là điều lạ, vì từ trước tới nay ông già liệt lão có bao giờ chống đối nhà nước đâu, nay lại giở giọng chống đối thì quả là sắp có chuyện đổi đời. Phải chăng ông già thấy ngày bầu cử lại Hạ Viện sắp tới, mà dân chúng sau ba năm đã biết ông già quá nhiều, chắc lần này họ vứt phiếu của ông vào thùng rác, nên ông vội nói vuốt đuôi dân. Nhưng dân đâu có là con nít.

Trong khi ông già đại diện cho Hạ Viện phản đối 7 biện pháp kinh-tế, thì hai ông Nghị Sĩ đã quy trách nhiệm cho Hạ Viện đã tiếp tay cho hành pháp tăng thuế trá hình đánh vào đầu dân, vì Hạ Viện đã ngâm tằm dự luật phân xuất quân binh, vì vậy mà hành pháp cứ nhè kẻ bợ đó mà thọt cho tới tầm mảy mạt.

Chẳng hiểu ông già liệt lão và các đảng dân biểu nghị-sao về lời buộc tội của hai nghị sĩ kia.

Quản lý: HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỄN
54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820 đ.